emperyalizme ve faşizme karşı

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

3

250 Kuruş

7 Şubat 1977

UYAN

Bak yine akşamlar oluyor uzak sularda
kurtlar kuzuları kapmıyor alıcı kuşlar serçeleri böyle
kimseler kimseleri kurşunlamıyor dağlarda
silah-öfke ve kinin kurşunda öpüştüğü
özlem türküleri söylenmiyor-sanırım gümüş damlalarda
"peki ama niye" alıcı kuşlar durup dururken
savaş ve kin, köşe bucak
kucak kucak kaçtığımız
boz ekmeğe hasretlik böyle-derken yoksulluk
azık torbalarının boşluğu
ellerin umursamazlığı
koparılmaya mahkum otlar gibi büyüme korkusu
uzak uzak köylerde terkedilmişlik sarhoşluğu
"peki ama niye"
bir tütün sarımı bir silah atımı
sabahlara küskün kalktığımız?

ipini koparmış zamanlar
umutların berisinde azgınlık
aç bırakılmışlığımın bilincindeyim

tutam tutam dökülüyor saçlar
hücrelerime demir atan bu karanlık-ah
geri bırakılmışlığımın bilincindeyim

"demir tavında dövülür"
alıp götürüyorlar birşeyleri çekip kopararak
sömürüldüğümün bilincindeyim

göremeyeceğiz bir düş sanki mutluluk-çağdışı
döküntüler başlıyor yanaklardan-zorunlu
yaşamın bilincindeyim

akşamlar sabahlara gebe
bir taptaze günle yeniden kurtuluyor karanlıktan doğada
kurtulamıyor benim kardeşlerim
kurtulamıyoruz şu ezik yaşamdan

uyanın iki gözüm
canımın içi
uyanın bire
uyanın da
göze göz
dişe diş
döğüş olsun

yaptığınız iş olsun
gördüğünüz düş olsun
-yeter ki uyanın-

uyan ah kara gözlüm
uyan benim gülüm buğday tenlim
uyan ekin tarlasında yalnız yatanım
aç kalanda öküzünü satanım
uyan eli kazmalı kürekli aslanım
uyan da satma öküzünü
uyan da çöz seni bağlayan düğümü
uyan da koparıp al özgürlüğünü
uyan.

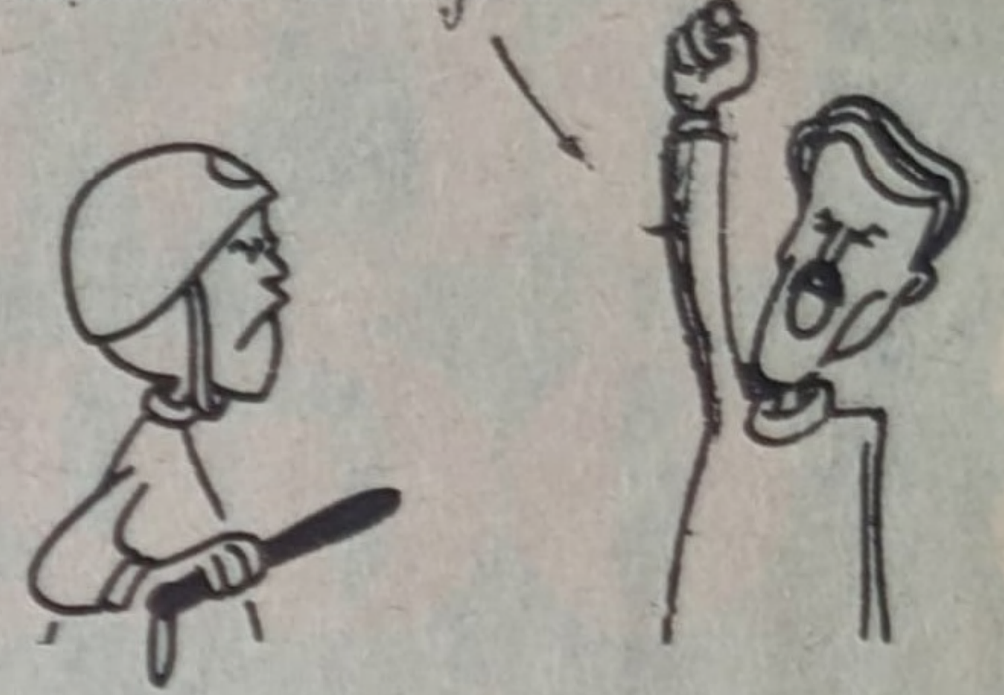
Sami Aydoğan

KALKIN BRE!..

Ey eli kazmalı hemşerim,
Sen de ey aydınım emekçim
Kalkın Bre!..
Gün ışıdı, yol gözüktü
Zaman aştı mutluluğu.
Dökülen ter, verilen güç bir birleşe
"Ha" deyinde
Bir bir gelin elele
Memleketin
Her karış toprağına el atan
Emperyalizmi
Tarlamızdaki Ayrık otu gibi
Söküp atma zamanıdır.
Ey benim eli nasırlı, yüzü yanık
Yiğit canlarım
Doğacak çocuklarımıza umut,
Yarına güneş gerek
Karanlıklara kurşun
Karanlıklara yumruk
Sıka sık-ka ilerliyelim
Kalkın Bre!...
Ey devriminin yapı ustaları
Geldi geçiyor...
Temel atma zamanı...

AYTEN Uyan

Biz devrimciler olarak; bizi mahvetmek isteyen emperyalizme ve bizi yok etmek isteyen faşizme karşı sayımızın azlığına düşmanın çokluğuna bakmadan...

bıkmadan, yorulmadan, yılmadan kanımızın son damlasına kadar savaşacağımıza and içeriz.

İYÖD BAŞKANININ KOLUNU KIRDILAR

7 GÜN

320-5

Revizyonistlerin Maskesi Düşüyor

TÖB-DER eğitim kurumlarının faşistler tarafından işgaline, eğitimin faşizmin çıkarlarına göre düzenlenmesine karşı amansız bir mücadele yürütmelidir. Faşizme karşı yürütülen genel mücadeleden kopmadan, öğretmenleri benzer girişimlere karşı uyanık tutmalı, faşizmin eğitim kurumlarında kurumsallaşmasına varıyla-yoğuyla karşı koymalıdır.

Eylemler ve Genel Merkezin Tavrı:

Konuya girerken şu güncel soruyu koymakta yarar var sanıyoruz: Diğer devlet kurumlarında olduğu gibi eğitim kurumlarında da faşizmin kurumsallaşmasına karşı tek bir yürek-tek bir yumruk halinde kitleleri aktif mücadele platformuna çekmek mi, kitlelerin somut taleplerine yanıt veriyor görünümünde ekonomik-demokratik haklar için mücadele çerçevesi içersinde sıkışarak pasifize olmak mı?

Biz Devrimci Öğretmenler somut durumların somut tahlili çözümlenmesinden hareketle varacağımız yere, nihai hedefe varmak için kesin belirleyici olan aktif mücadele kararlılığı ve savaş bilincini, devrimci dünya görüşünü eylem kılavuzu kabul ederek varırız. Varacağımız yere kitlelerin somut taleplerini gözönünde bulundurarak ve onların anti-faşist yanlarını bileyerek ve kendiliğinden hareketlerini işçi sınıfının siyasal mücadele örgütünün, çelik çekirdeğin, savaşçı partinin, etrafında örgütlenerek varırız. Varacağımız yere öfkemizi, nefretimizi, acılarımızı ve sömürülen emeğimizin, gaspedilen haklarımızın hıncını haykırarak varırız.

Ülkemiz solunun saflaşma süreci içinde olduğu, işçi sınıfının siyasal mücadele örgütünün henüz kurulmamış olduğu şu günlerde bu, tam anlamıyla uygulanamayacağına göre öfke ve hıncımızı haykırmamalı mıyız? Hayır! Burjuvazinin tanımak zorunda bırakıldığı ve bir çırpıda koparıp alamayacağı sınırlı (nisbi) demokratik haklarımızı kullanarak aktif mücadeleleri örgütlemeliyiz. Bunun için de kitle örgütümüz TÖB-DER'i ve diğer demokratik örgütleri harekete geçirmeliyiz.

Bunun yanında, dergimizin ikinci sayısında da koyduğumuz gibi bölgesel anti-faşist Birleşik Cephe kurulmalı ve hayata geçirilmeli, mevcut yönetimden memnun olmayan herkesi faşizmin karşısına dikmeliyiz.

Yukardaki kısa girişten sonra güncel sorunlarımızı ve TÖB-DER, TÜM-DER, ve TÜTED tarafından düzenlenen miting ve yürüyüşlerin muhtevasını koymaya çalışalım.

İşçilerin, köylülerin, öğretmenlerin ve devrimci gençlerin yani tüm halktan yana güçlerin, tüm halk sınıf ve tabakalarının üzerinde faşist baskıların alabildiğine arttığı, açık-faşist diktatörlük eğilimlerinin yoğunlaştığı bir dönemde yaşıyoruz. Azgın faşist çetelerin kendilerinden olmayan herkese kudurmuşcasına saldırdıkları, devletin koruganlığı altında her türlü silahlı terör eylemlerini rahatça sürdürerek kendilerine taban yaratmaya çalıştıkları ve bu suretle halk güçlerinin üzerinde faşist baskıların AĞIRLAŞTIĞI günler birbirini takibediyor. Ve bu nedenle FAŞİZM ve FAŞİZME KARŞI MÜCADELE, bugün herkesin üzerinde en çok durduğu konu oluyor. getirmektedirler.

Birinci ve ikinci aşaması tamamlanan miting ve yürüyüşler de genelde bu amaca hizmet etmesi için düzenlenmiş,ağırlıkla ekonomik haklar için mücadele gündeme getirilmiştir. Faşizmin saldırıları, devlet içersinde kurumlaşması ve tüm ilerici yurtsever ve devrimcilerin sermayenin tam tahakkümü altında ezilmesi operasyonları, ülkemizde faşizmin varlığının, yadsınamaz kanıtlarıdır. Hergün bir veya birkaç devrimcinin kurşunlanması, bu tespitin doğruluğunun bitiş noktasıdır. Yani bugün ülkemizde burjuva demokrasisi yoktur, nisbi demokrasi unsurlarıyla birlikte faşist yöntemlerin iç-içe yürütüldüğü bir baskı, terör rejimi -OLİGARŞİK YÖNETİM- vardır.

Yanlış dünya görüşlerinin gereği olarak, kitlelere yanlış

Faşizme Karşı Mücadele Devrim Sorunudur

İşçilerin, öğretmenlerin, devrimci gençlerin ve tüm halktan yana güçlerin üzerinde FAŞİST BASKILAR'ın alabildiğine arttığı bir dönemde yaşıyoruz. Azgın faşist çetelerin kudurmuşcasına saldırdıkları, devletin koruganlığı altında her türlü silahlı faşist-terör eylemlerini rahatça sürdürerek yayılmaya çalıştıkları ve bu suretle halk güçleri üzerindeki faşist baskının AĞIRLAŞTIRILDIĞI günler birbirini takibediyor. Ve bu nedenle FAŞİZM ve FAŞİZME KARŞI MÜCADELE, bugün, herkesin, üzerinde ençok konuştuğu, bir konudur.

Faşizme karşı mücadele konusunda doğru bir tavır takınabilmek için, doğru bir anti-faşist mücadele stratejisi tesbit etmek ve faşizmi yenebilmek için önce ülkemizin iktisadî ve siyasî yapısını doğru olarak kavramak şarttır.

Faşizm ve faşizme karşı mücadele ülkemiz solundaki çeşitli gruplar tarafından hatalı olarak ele alınmaktadır. Bu hatalı görüşler TÖB-DER içindeki gruplara da yansımaktadır. Birlik ve Dayanışma Ekibiyle, (oylarıyla Genel Merkezcileri destekleyip yönetime getiren grup) Demokratik Merkeziyetçiler, (şimdi Genel Merkez yönetiminde olan grup). Demokrasi için Birlik, ülkemizde esas olarak burjuva demokrasisinin var olduğu tesbitine dayanarak, faşizme karşı mücadele konusunu bir demokrasiyi koruma ve faşizmin gelişini önleme meselesi olarak görmektedirler.

Devrimci Demokratik Birlik Grubu yayınladıkları broşürlerinde faşizm konusundaki görüşlerimizi —*sözde*- eleştirirken, "Devlet" ve "Demokrasi" üzerine ahkâm kesmekten başka bir şey yapmıyor. TİP'in, TSİP'in açıkça savundukları görüşleri savunabilme konusunda; ülkemizde burjuva demokrasisinin varolduğunu savunmak için binbir dereden su getirmektedir. Dimitrov'dan yapılan alıntılarla faşizmin konusuna çözümlemeyi kafalarına koyan bu bayların yazılarında bir "görüş" ve "tez" tespit etmek olanaksızdır. "K.S.D." ile birlikte okunduğunda anlaşılan şu oluyor ki, bu yazar arkadaşlar, herkesten farklı olarak(!) burjuva demokrasisinin (demokratik-burjuva diktatörlüğünün) halk-demokrasisi olmadığını, zaten devletin de zor'un kurumlaşması demek olduğunu (kendilerinden başka kimsenin bilmediği (!) bu gerçekleri) biliyorlar! Klâsiklerden keşfedilen genel doğrular çerçevesindeki Marksizmin kaba bir "bilgilenmesi" ile teori kesmek ancak bu kadar olabilirdi...

Uzun süredir "sosyal emperyalizm" konusunda bir bardak suda fırtına koparark hedef şaşırtma görevlerini layıkıyla yerine getiren "Yurtsever Öğretmen", "Yurtsever Devrimci Birlik" vb. grupları ve onların genel hareket içindeki yandaşları, öteki konularda olduğu gibi faşizm konusunda da ahkam kesmekten, sözde sol sloganlar atmaktan öteye gidememektedirler. Ve bu gruplar da diğerleri ile özünde aynı tezi savunmaktadır.

BUGÜN ÜLKEMİZDE BURJUVA ANLAMDA DAHİ BİR DEMOKRASİDEN SÖZ EDİLEMEZ

Ülkemizde devrimci bir demokratik devrim süreci yaşanmamış demokratik devrim reformcu bir rota izlemiş, kapitalizm emperyalizme bağımlı bir şekilde, yukardan aşağıya, çarpık bir biçimde gelişmiştir.

Kapitalizm bu şekilde yukardan aşağıya hakim üretim ilişkisi haline gelirken, gelişme özelliğinin bir sonucu olarak üst yapıda prekapitalist unsurlar yaşamaya devam etmiş, demokratik devrim bu bakımdan tamamlanmamıştır. (Bunun sonucu olarak ülkemizde bu anlamda gerçek bir demokrasi hiç gerçekleşmemiştir.)

Bu gelişim süreci içerisinde ve kapitalizmin yukardan aşağı egemen üretim ilişkisi haline gelme olayı ile birlikte emperyalizmin hegemonyasının ulaştığı *üçüncü bunalım dönemine has işgal biçimi* ülkemizdeki siyasi üst yapıyı belirleyen *esas* unsurdur. Emperyalizmin, kendisine bağımlı tekelci burjuvazinin belirleyici olduğu bir hakim ittifak aracılığıyla oluşturduğu devlet yapısı, oligarşik bir diktatörlüktür.

Bunun yanında (ve yine bu gelişme özelliğiyle birlikte) ülkemizde güçlü bir işçi sınıfı hareketi olmaması nedeniyle kazanılmış demokratik haklar son derece sınırlı kalmıştır.

Burjuva demokrasisi *(burjuvazinin demokratik diktatörlüğü)* kapitalizme hakim bir üst yapı biçimidir. Kapitalizmin, serbest rekabetçi gelişme süreci içerisinde kazandığı devletin özel bir politik biçimidir ki, buradaki esas karakteri *açıkça zor ve baskıya dayanmayan* bir "demokratik", "barışçı" yönetim özelliği

Revizyonistlerin Maskesi Düşüyor

tesbitler lanse edilirse konulacak eylemlerin muhtevası da nihai hedefi (proleter demokrasisi için mücadele) saptıracak nitelikte olacaktır. Kendilerinin gerçek kurtuluşunun,halkımızın kurtuluşu ile mümkün olacağını bilen Devrimci Öğretmenler, Devrimci Gençlik ve diğer halk katmanları aktif eylem ve kararlı mücadele saflarında yerlerini almakta, buna karşın burjuvazinin içimizdeki uzantıları revizyonizm ve oportünizm ise hedef şaşırtan, ne yaptığını bilmeyen saflarda yer almaktadır.

Şimdi TÖB-DER, TÜM-DER ve TÜTED Genel Başkanlarının miting ve yürüyüşlerle ilgili 14 Ocak 1977 tarihli ortak açıklamalarına ve TÖB-DER Genel Başkanı G. Gazioğlu'nun 30 Ocak 1977 tarihli açıklamasına ve revizyonizmin kitlelerin karşısında uğradığı yenilgiye değinelim:

14 Ocak tarihli Vatan Gazetesi'ndeki ortak açıklamada içerik olarak hiçbir siyasi öz yoktur. Saptanan 12 talepten sadece iki tanesi (bunların da slogandan ileri gidemediği gözlenmiştir) demokratik taleptir, on tanesi ekonomik taleptir. Yani, ağırlıkla ekonomik talepler ele alınmaktadır. Oysa biz biliyoruz ki demokratik kitle örgütlerinin (sendika, dernek v.b.lerinin) her tür eylemi güncel konusu ne olursa olsun işçi sınıfının iktidar mücadelesine (politik mücadele) tâbi olmalıdır. Ekonomik ve demokratik mücadeleler işçi sınıfının ideolojik önderliğinde tüm halk sınıf ve katmanlarının siyasi iktidar sorununu çözümlemesi yolundaki eylemde ileri atılmış birer adım olarak nitelendirilmeli ve politik mücadeleye tâbi kılınmalıdır. Oysa her üç örgütün yönetim kurumlarını çeşitli burjuva ayak oyunlarıyla gasbetmiş bulunan ekonomizm hokkabazları, bu birinci açıklamada siyasi içeriğe hiç yer vermemekte, katsayının 14-24'e çıkarılmasından,çocuk zammına kadar her tür ekonomik talepleri dile getirmektedirler. Siyasi içerikten yoksun bir ekonomik mücadele... Evet, ekonomizmin yeni bir kılıfa gerek duymaksızın 77'de hortlayışı işte budur. Sokak ve meydanların, okul ve işyerlerinin öldürülen devrimcilerin kanlarıyla dolduğu ve iktidar ortaklarının kan içtiği bir ortamda, anti-faşist mücadelenin sürekli gündemde olduğu bir ortamda, baylarımızın eylemlerinin muhtevası "MAAŞLARA ZAM" oluyor. Bu çok acı bir değerlendirmedir. Kitlelerin faşizme karşı duyduğu öfke ve nefreti "MAAŞLARA ZAM" istemi altında kısırlaştırmak!.. Kitlelerin mücadele kararlılığını pasifize etmek!.. Ancak onların görüşlerine uygun düşerdi. O pasifistlerin, o revizyonistlerin, TÖB-DER içindeki Birlik ve Dayanışma, Demokrasi İçin Birlik ve Demokratik Merkeziyetçiler gruplarının görüşlerine uygun düşerdi.

Bu anlayışla 22 Ocak'ta Giresun, Denizli ve Mersin'de, 29 Ocak'ta Diyarbakır, Zonguldak ve Bursa'da konulan (Konya'daki ertelenmiştir) mitingler taban yoklaması yapılmadan konulmuştur.

Ancak "biz böyle biliyoruz, böyle olacaktır" görüşüyle hareket edenlerin tavırlarına devrimciler seyirci mi kalacaklardı? Tabii ki hayır. Kalamazlardı. Kitlelerin âcil taleplerini genel mücadeleye bağımlı olarak her fırsatta haykırmalıydılar. Öyle de yaptılar. Günümüzün mücadele günü olduğuna, faşizme karşı konulacak her yeni mücadelenin, konulan her demokratik eylemin devrimcilere yeni yeni mevziler kazandıracağına inananlar,miting alanlarında insiyatifi ele geçirdiler. Burjuvazinin kalemşörlerini safdışı ederek onbinlerin acısını, öfkesini, taleplerini ve mücadele kararlılığını haykırdılar! Önümüzdeki faşizm duvarının yıkılması, nihaî amaca ulaşılması, güncel sorunlarımızın gerçek çözüme bağlanması için tek yolun DEVRIM olduğunu haykırdılar. DEVRİMCİ ÖĞRETMEN'lerin ve DEVRİMCİ GENÇLİK'in aktif katılımları ve çabalarıyla mitingler Ekonomik-Demokratik platformdan siyasal özü olan eylem biçimlerine dönüştürüldü. Mitinglere anti-faşist nitelik kazandırdı.

Bu haykırışlardan burjuvazi ürktü, titredi. Titreyenler sadece onlar değildi tabii. Demokratik kitle örgütlerinin yönetim kurumlarına çöreklenenler de titredi. Ör: Giresun TÜM-DER ve TÜTED Şube Yönetimleri miting çalışmalarına

Faşizme Karşı Mücadele Devrim Sorunudur

taşımasıdır. Tekelci döneme girilmesiyle birlikte, burjuvazinin iktisadî tekel eğilimiyle birlikte,siyasî tekelcilik eğilimi burjuvazinin "demokrasi" eğiliminin yerine geçmiştir. Devlet yapısı da oligarşik bir karaktere bürünmüştür. Ancak, kapitalizmin iç dinamikle geliştiği "demokratik" (şüphesiz burjuva anlamda) geleneklerin yaşadığı ve emekçi halkın bu kazanılmış haklarının kolayca gaspedilemediği ülkelerde,genel olarak "burjuva demokrasisi" geçerliliğini sürdürmüştür.

Oysa bizim gibi ülkelerde, emperyalizmin hegemonyası altında bulunan ve tekelci burjuvazinin egemen olduğu politik üst yapının karakteri farklıdır. İktisadî yapıdaki ikili karakter bağlı bir şekilde ortaya çıkan ikili siyasî yapının esas özelliği anti-demokratik olmasıdır. Ülkemizdeki cılız "demokrasi" unsurlarıyla (elbette burjuva anlamda) güçlü ve kurumsal baskı ve terör unsurlarının içiçe bulunduğu ve daima bu ikincilerin esas özelliğini belirlediği oligarşik diktatörlük,faşist bir karekter taşımaktadır.

Klâsik kapitalist ülkelerdeki "burjuva demokratik diktatörlüklerinden"de, "faşist diktatörlüklerden"de farklı olan bu yapıya biz,*sömürge tipi faşizm* diyoruz.

Sömürge tipi faşizm, emperyalizmin bizim gibi ülkelerdeki yeni sömürgeci siyaseti kavranılmadıkça, emperyalizmin gizli işgali kavranılmadıkça anlanamaz. Bu yüzden ortaya çıkardığı bir politik biçim olduğunun söylenilmesi hatalı olmayacaktır.

CIA'nın Türkiye'deki siyasal eylemi (O, Kontr-gerilla ve komando hareketlerini *yöneten*, partiler kurduran, muhtıra verdiren, hükümet düşürüp, hükümet kurduran siyasal eylemi) gözönüne getirmeksizin,sömürge tipi faşizmi anlamak mümkün değildir.

Sömürge tipi faşizm esas olarak parlamenter bir görünüm altında "icra" edilmektedir. Bu dönemlerde nisbî bir istikrar söz konusudur, ve nisbî demokratik haklar öne çıkmakta, cılız demokrasi unsurları geçerlilik kazanmaktadır. Esas olarak hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkili ittifak içindeki (Hakim gerici ittifak içindeki) çatışmaların artmasıyla ortaya çıkan istikrarsızlık dönemlerinde açık bir askerî diktatörlüğe dönüşmektedir. Her iki halde de faşizm söz konusudur ve birine gizli (kurumsal) diğerine açık faşizm demek yanlış olmaz ve her iki haldede mevcut siyasal biçim (devletin bu somut siyasal biçimi) klâsik kapitalist ülkelerdeki devlet biçimlerinden farklı bir özellik taşımaktadır.

— —

DEMOKRASİ BİR DEVRİM SORUNUDUR

Bu tahliller ne anlama gelmektedir? Sömürge tipi faşizm dense ne olur, denmese ne olur? Şüphesiz sorun bir terim sorunu olmaktan öteye bir anlam taşımaktadır.

Ülkemizin iktisadî ve siyasî yapısının analizi, ülkemizin devrim sorunlarını temelden etkileyen bir muhtevadadır. Çalışma tarzı, devrim anlayışı ve örgütlenme anlayışı bu tahlilden çıkacak sonuçlara göre belirlenir. Faşizme karşı mücadelede de (bugün oldukça önemli bir yer tutan bu sorunda) doğru görüşlere ulaşılabilmesi,ülkemizin somut durumunu (somut iktisadî ve siyasî yapısının) doğru tahlili ile mümkündür.

Bu konuda yukarıdaki tahlilin içerdiği sonuçları burada faşizm ve faşizme karşı mücadele açısından kısaca özetlemeye çalışalım:

İlk olarak değinilmesi gereken nokta, demokrasi meselesinin ülkemizde bir devrim sorunu olduğudur. Emperyalizmin hegemonyasının kırılması bu açıdan, bir demokratik devrim görevidir. Ülkemizde demokrasinin gerçekleştirilebilmesinin temel yolu oligarşik yapının parçalanarak, emperyalizmin hakimiyetinin kırılmasıdır. Anti-faşist mücadele,özünde bir devrim sorunudur. Faşizmin engellenmesi, önlenmesi şeklinde ele alınamaz. Ülkemizdeki durumu kavramayan bazı siyasal görüşler; sömürge tipi faşizm tahlilini reddedenler, genellikle faşizme karşı mücadeleyi, faşizmin tırmanışını engelleme şeklinde görerek, anti-faşist mücadelenin saptırılmasına neden olmakta, mevcut durumu korumayı esas olan oportünist bir siyasî hat izlemektedirler. (Elbetteki ülkemizde artan faşist baskılar bir açık faşist

katılmadı, tertip komitesinde yer almadı. Çünkü orada devrimciler hakimdi. TÖB-DER şubesinde Devrimci Öğretmenler ağırlıktaydı.

29 Ocak Zonguldak mitingi de Devrimci Öğretmenlerin insiyatifinde geçmiş, Devrimci Öğretmen ve halkımızın gözbebeği Devrimci Gençlik, devrimci eylemin birliği yolunda ön saflarda yer almıştır. Yine 29 Ocak Diyarbakır mitinginde de revizyonizm safdışı bırakılarak yöre halkının anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-şövenist, anti-militarist sloganları dalga dalga yükselmiştir.

Öğretmen tabanının mücadele kararlılığı ve savaş bilincinin, tavanı, yani kendilerini geçtiğini (geç te olsa) farkeden TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu büyük bir dönüşümle 30 Ocak 1977'de ille de "maaşıma zam" safsatısını bırakarak, siyasî içerikte bir açıklama yaptı. Birkaç gün içinde faşizmin ayak seslerini (!) duydu. Faşizmin varlığı eğer iki günde öldürülen 5 kişiye bağlanıyorsa, Ocak ayının bilânçosunun 22 olduğu hatırlanmalıdır. Üstelik çok uzaktakilerin, âcil tehlike arzetmeyenlerin ayak sesleri duyulur. Dörtnala giden atların ayak seslerinin yüzlerce metre öteden duyulduğu gibi. Oysa ülkemizde ve dünyada SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM olgusu yer edeli on yıllar geçti. Emperyalizmin üçüncü bunalım dönemiyle GİZLİ İŞGAL-GİZLİ FAŞİZM espirisi sömürge ve yarı sömürge ülkelerde OLİGARŞİK DİKTA'lar kurdurmuştur. Gazioğlu açıklamasında neler diyor, alıntılarla verelim: "...Emperyalist bazı mihrakların Türkiye'de işbirlikçilerle birlikte bir faşist darbe yapma hazırlığı içinde olduklarını..." "...Ve bu amaçla siyasal cinayetlere varan..." "Sadece seçimlere bağlı bir hükümet değil, yıkılacak hükümetin yerine demokratik haklara saygılı bir hükümet kurulmalıdır. Ancak bu şekilde özgür seçim yapma olanağı doğar." "...Yapılan saldırılar(ın) artık bir merkezden idare edildiği..." "...Olayların altında kesinlikle CIA'nın parmağı olduğu..." "...Bu olanlar karşısında hükümet de tarafsız değildir. (Geç te olsa farkedilmiş.)" "Hükümetin başlıca görevi yurttaşların can güvenliğini korumaktır. Bunu başaramayan hükümete istifa etmek düşer. Demokratik ülkelerde böyle yapılır." (Vatan 30 Ocak 1977)

Bütün bu alıntılar da apaçık gösteriyor ki, Gazioğlu öğretmenlerin, çoğunluğu oluşturduğu mitinglerden ders çıkarmıştır, ve içine düştüğü ekonomizm batağından güncel sorunlara değinmekle kurtulacağını ummuştur. Fakat Devrimci Öğretmenler, yönetimdeki "Demokratik Merkeziyetçiler (!)" grubunun gerçek niteliğini daima sergileyecek, onların yalan ve pasifizm dolu görüşlerini teşhir edecektir.

TÖB-DER açıklamalarından alıntıların son kısmında "hükümet istifa etmelidir.", "demokratik ülkelerde böyle yapılır" denmektedir. Bu, ülkemizdeki nisbî demokrasinin de rafa kaldırıldığının, faşist yöntemlerin yönetimde belirleyici olduğunun bir başka ifadesidir. Ne MC istifa etmiştir, ne de ülkede demokrasinin varlığı söz konusudur. MC'nin düşmesi halkımızın gerçek kurtuluşunu getirmeyecektir. İktidara kim gelirse gelsin, nisbî demokrasiye biraz ağırlık verilecektir ve özde faşist yöntemler muhafaza edilecektir. Çünkü OLİGARŞİK YÖNETİM'in özü budur.

Faşizmi yenmenin tek yolu, onun zorbalığına teslim olmadan, örgütlü halk yığınlarının direncini bir kale gibi faşizmin karşısına dikmek ve faşist baskının kaynağını yoketmektir. Faşizme karşı başarılı bir mücadele için, bütün emekçi kesimlerin en geniş birliğini sağlamalıyız. İşçisi, köylüsü, memuru, öğretmeni ve öğrencisiyle bütün devrimci kesimleri tek bir yumruk gibi tutabilmeliyiz, faşizme karşı. Bu birliği sağlamanın yolu ciddî ve tutarlı bir örgütlemeden geçer.

Faşizmin, sadece bildiri ve demeçlerle yıkılamıyacağını oligarşi içinde bir başka kanadın iktidarı ile yıkılamıyacağını yerleştirmek gerek kafalarımıza ve bazılarının kafalarına. Onlar ki, faşist teröre karşı, "Sıkıyönetim gelir" korkusuyla ancak lafla mücadele etmektedirler. Onlar ki, emekçilerin üzerine bir kâbus gibi çöken faşizmi görmemekte, onu ufukta bir tehlike olarak göstermekte. Onlar ki, İskenderun, İzmir'in bütün işyerleri, ve Tariş'te, Seydişehir'de ve en son olarak miting alanlarında revizyonist politikaların kaderini, teslimiyetlerinin bataklığını hâlâ değerlendirememekte. Onlar ki, birlik ve dayanışma adına, öğretmenin mücadelesini paramparça edip burjuvaziye peşkeş çekmekte. İşte onların kafasına, faşizme karşı mücadelenin lafla olmayacağını yerleştirmek gerek.

diktatörlüğe geçiş eğilimi de yaratmaktadır. Devrimciler bu eğilimlerin arttığı dönemlerde doğru bir politika olarak açık diktatörlüğe geçişe karşı dururlar. İttifaklarında ve mücadele programlarında değişmeler olur. Ama bu talî ve geçici olan bir noktadır.) Sağ-oportünist görüşlerde ise bu mesele, temel politika olarak kabul edilirken bu konu da saptırılmakta, abartılmakta ve faşizme karşı mücadele, komandolara karşı mücadeleden ibaret bir şey olarak gösterilmektedir.

Bu anlayışın en sakat sonuçlarından bir tanesi anti-faşist mücadelede reformist burjuvaziye (CHP'ye) bel bağlama eğilimlerini getirmesidir. En sağından, en "sol"una kadar, birbirine düşman, (birbirine sosyal-faşist, Mao'cu bozkurt gibi ifadeler kullanan) siyasal mihrakların bu konudaki ortak özellikleri dikkat çekicidir. Yığınların reformcu hayallere kapılmalarına çanak tutan bu anlayışın, gözardı ettiği nokta tam da yukarıda ele aldığımız tesbit noktasıdır. Yani anti-faşist mücadelenin esas olarak bir devrim meselesi olduğudur. Ve burada reformcu burjuvaziyle bir ittifak söz konusu olamaz. Devrimciler anti-faşist mücadelede elbette, açık faşist diktatörlük eğilimlerinin arttığı dönemlerde daha esnek bir ittifak politikası sürdüreceklerdir. (Açık faşist diktatörlük dönemlerinde çelişkiler keskinleşir, baskının artması halkı mücadeleye sevkeder gibi bir anlayış, tehlikeli olduğu kadar sakattır da.) Böyle dönemlerde reformcu partilerle de ittifak sorunu gündeme gelebilecektir. Ama esas olarak CHP yöneticilerinin uzlaşmacı-reformcu siyasetlerini teşhir etmeli ve CHP tabanındaki geniş ve devrimci bir öz taşıyan emekçi unsurlarla birleşmeli ve onlar, faşizme karşı doğru bir siyaset çerçevesinde seferber edilmelidir.

Ülkemizde demokrasi mücadelesiyle anti-faşist mücadele birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Mevcut devlet yapısı içindeki faşist kurumlar sökülüp atılmadan, göğüsleme manevralarıyla demokrasi gerçekleştirilemez. Mevcut yapı içerisinde kalan reformcu bir iktidar değişikliği de, faşizmi yıkmaz, ancak geriletir. Bizim gibi ülkelerde faşizmin kesin yıkılışı, demokrasiden yana herhangi bir partinin iktidara gelmesiyle değil; demokratik bir halk devrimiyle mümkündür.

Faşizme karşı mücadeleyi mevcut durumu koruma şeklinde ele alan görüşlerin taşıdığı bir diğer sakat nokta da, bu görüşlerin, beraberlerinde, faşizmin gelmesine bahane olacağı gerekçesiyle, bir provokasyon saplantısına tutulmuş olmalarıdır. Hastalık derecesine varan bu kafa yapısı ile sağ oportünist eğilimler, devrimci mücadelenin ve faşizme karşı aktif mücadele anlayışının karşısına dikilmektedir. Bu yanlarıyla onlar, canavarı görmezden gelmek suretiyle, yada gülümseyerek onun (faşizmin) uslu durmasını sağlamayı uman bir insanın düştüğü komik duruma düşmektedirler. Seydişehir-Tariş ve Bursa, İzmir Aliağa Rafinerisi, olayları bu baylara tutumlarının objektif sonuçlarını görmelerini sağlayamamıştır. Ve buna rağmen aynı tutumlarını sürdürmektedirlerki, bu durumda sapmanın objektif karakteri, subjektif karakterine, bilinçsiz ihanet, bilinçli ihanete yerini terketmektedir.

Geçerken değinmekte yarar vardır ki, faşizme karşı mücadele bir başka açıdan sosyal emperyalizm safsatacıları tarafından saptırılmaktadır. Sosyal emperyalizm safsatasından kaynaklanan bir anlayış, ifrat derecesinde bir noktaya ulaşmakta, ülkemizde ki sağ, revizyonist ve oportünist eğilimleri, sosyal emperyalizmin ajanı, sosyal faşist, sosyal hain diye göstermekte ve faşizme karşı mücadele konusunu bulanıklaştırmaktadırlar. Devrimci terminolojiyi içi boş, içeriklerinden sıyrılmış laflar olarak; küfür olarak kullanan bu anlayışın ortaya çıkardığı sakat sonuçlarla yerine getirdiği "görev" küçümsenemez. Bu görüşün devrimci terminolojiyi içeriklerinden kopararak (küfür olarak) kullanılmasına bir örnek olarak sosyal-faşist, sosyal-şöven kavramlarını ikide bir kullanışları gösterilebilir. Onlar, her faşizm sözü yanına bir de sosyal-faşizm sözcüğü ekleyerek, sözde bir şey yaptıklarını sanıyorlar. Ne demektir sosyal-faşizm? Bu sözcükler burjuvazinin faşist ve şöven politikasını *destekleyen* sözde solcular için kullanılabilir.

Bu sakat eğilimin en son noktası, 'ülkemizde faşizme karşı mücadelenin esas olarak (bir Rus işgali olarak ortaya çıkacak olan) sosyal-faşizme karşı mücadelenin olduğu tespitidir. Biz, burada, bu görüşlerin yanlışlığını anlatmaya kalkışmayacağız. Sadece işaret edelim ki, bu ikincisinin, birincisinden daha az tehlikeli, ve daha az bir ihanet durumu yarattığını söylemek mümkün değildir.

(TÖB-DER GENEL MERKEZİNİN Hazırladığı *Faşizm, Anti-faşist mücadele* adlı broşürünün eleştirisi yakında büroşür olarak yayınlanacaktır.)

Malatya, Arguvan, İzmit, Artvin, Edirne, Sivas,

TÖB-DER Şube Seçimleri'ni

Devrimciler Kazandı.

Devrimci öğretmenlerin kararlı ve örgütlü mücadelesi gün geçtikçe gelişiyor. Revizyonizme ve oportünizme karşı verilen ideolojik mücadele sonunda hergün yeni yeni gelişmeler ve doğru devrimci teoriyi kitlelere ulaştırmada, faşizme karşı tek bir yürek, tek bir yumruk sloganını hayata geçirmede bizlerin en ön saflarda daha da bilinçli ve aktif olarak yer almamızı sağlıyor.

Son günlerde yapılan TÖB-DER şube seçimlerinde "Devrimci Öğretmenler Grubu" Malatya, Arguvan, İzmit, Artvin, Edirne, Sivas şubelerinin yönetimlerini kazandılar.

Kardeşler

Düşünmenin ve doğruyu söylemenin suç sayıldığı bir ülkede duymak suç değil! Bizi duyun!

Emekçilerin çıkarlarını savunanların, insanca ve sömürüsüz bir dünya isteyenlerin zindanlara doldurulduğu bir ülkede dinlemek suç değil! BİZİ DİNLEYİN!.

Halkın öğretmeni olmanın, sendika hakkı ve adil bir ücret sistemi istemenin cezasının sürgün ve kıyım olduğu bir ülkede anlamak suç değil! BİZİ ANLAYIN!

Faşizm bütün kudurganlığıyla halkımıza saldırıyor. Gün geçmiyor ki bir devrimci genci öldürmesin, gün geçmiyor ki bir devrimci öğretmene saldırılmasın ve gün geçmiyor ki grevler ertelenip, yiğit işçi sınıfımıza kurşun sıkılmasın. Can çekişen emperyalizm bağımsızlığımızı çiğneyip bütün zenginliklerimize yerli ortaklarıyla birlikte el koyması yetmiyormuş gibi şimdi de eğitimimize göz dikti. Ders kitapları çağ dışı düşünce artıklarıyla dolduruldu.

Artık yaşamak bir şans işi oldu Bütün bunlar niyedir kardeşler? Bizi açlığa terk edenler, ekmeğimize, aşımıza göz koyanlar kimlerdir? Bu zulüm, bu vahşet daha ne kadar sürecek?

Bizler toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkından yoksun, sayılı ülkelerden birinin eğitim emekçileriyiz. Ülkemizde burjuvazinin biz öğretmenlere karşı yürüttüğü baskı ve zulümlerin nedeni ortadadır. Öğretmen hareketini parçalamak ve öğretmenleri suskun bir kitle haline getirmek istemektedirler.

-Ücretlerin artmasını istemek bize yasak!
-Sendikal haklar bize yasak!
-Halkın çıkarlarını savunmak bize yasak!
-Okumak, düşünmek bize yasak!
-Emekli Sandığına sahip çıkmak, MEYAK'a hayır demek bize yasak!
........Kısacası yaşamak bize yasak!.........

Kardeşler!

Ekonomik-Demokratik haklarımızı zorla elimizden alanlara karşı, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele etmek şerefli bir görev olduğu kadar namus borcudur da. Artık susmamalıyız. Gün mücadele ve örgütlenme günüdür. Gün haklarımızı koruma günüdür.

İlerici, yurtsever, devrimci öğretmenler olarak birleşmeliyiz. Birleşmeliyiz ve hep birlikte bağımsızlık türküleri söylemeliyiz. Kıyımlara sürgünlere karşı tek bir yumruk olmalıyız.

-Kahrolsun emperyalizm ve faşizm.
-Yaşasın TÖB-DER'in devrimci mücadelesi.
-Yaşasın öğretmenlerin devrimci eyleminin birliği.

TÖB-DER İzmit Şubesi DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER GRUBU

MALATYA TÖB-DER SEÇİMİ

9 Ocak 1977 tarihinde Malatya Töb-Der Şubesinin kongresi yapıldı. Oligarşinin baskı ve terörün her geçen gün alabildiğine yoğunlaştığı, içine düştüğü ekonomik ve siyasi bunalımın yükünü emekçi yığınların omuzlarına yüklemeye çalıştığı, vargücüyle tüm ilerici, devrimci, yurtsever ve demokratlara saldırdığı bir dönemde yapılan kongre, oldukça büyük bir önem kazanmaktadır.

Anti-faşist mücadelede öğretmen kitlesinin aktif bir şekilde mücadeleye katılımının sağlanması, bunun yanında, bu mücadeleyi engelleyici tüm revizyonist ve oportünist görüşlerin mahkum edilmesi, Devrimci Öğretmenlerin doğru bir siyasi çizgi etrafında, örgütlü bir şekilde bu mücadelede yerlerini almaları açısından bu kongrenin önemi bir kere daha ortaya çıkmaktadır.

Kongrede özellikle yurt ve dünya sorunları tartışılmıştır. Öğretmen hareketinin önündeki acil sorunlar konuşuldu. Doğal olarak "kutsal ittifak" yine "sosyal emperyalizm (!)" çığlıkları atarak sahnede yerlerini aldılar. Ama çığlıklarını yine kendileri dinlediler. Seçimleri iki grup olarak girildi. Ve seçimleri "devrimci Öğretmenler Birliği" kazandı. 157 geçerli oyun 112'sini alan Devrimci Öğretmenler, bir kez daha güçlüklerini "kutsal ittifak" karşısında ispatlamışlardır.

ARGUVAN (MALATYA) TÖB-DER ŞUBESİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI...

8.11.1977 tarihinde Malatya'nın Arguvan kazası TÖB-DER şubesi seçim kongresi yapıldı.

Kongreye iki grup katıldı. "Devrimci Öğretmenler Grubu" 46 oy alarak seçimleri kazandı. Sosyal Emperyalizm mihveri altında birleşen oportünist grup ise listede sundukları kişiler kadar, yani 18 oy alarak bol bol yaptıkları kitle edebiyatının canlı pratiğe ne kadar uygulayabildiklerini somut bir şekilde göstermişlerdir.

Malatya'da Faşist Baskılar

Oligarşi'nin tasmalı köpekleri cinayetlerine bir yenisini daha eklediler. Halkımızın yükselen devrimci mücadelesini kanla bastırabilmek, böylelikle onları sindirebilmek için yoğun saldırılara geçen resmi ve sivil güçler hayatın her alanında ilerici, yurtsever, devrimcileri yaralamakta, öldürmekte işkence etmektedirler.

İşte bu saldırıların bir devamı da Malatya'da meydana gelmiş, Malatya'nın Akçadağ İlçesi'ne bağlı Örenler Köyü Yatılı Bölge Okulu öğretmenlerinden Mehmet Yılmaz 25 Ocak 1977 günü pusuya düşürülerek hunharca öldürüldü. Faşistlerin sopalı-bıçakla saldırısına uğrayan öğretmen Mehmet Yılmaz kalbinden ve midesinden aldığı bıçak yaralarıyla kurtarılamayarak öldü.

Faşizmin bu kanlı saldırıları devrimci öğretmenlerin mücadelesini durduramayacak, aksine anti-faşist mücadelede aktif bir şekilde halkımızın saflarında tek bir yürek, tek bir yumruk olarak mücadelelerini sürdürmelerini sağlayacaktır.

Anamur Şubesi Dinamitlendi.

Siyasi iktidarın yurdumuzda açık faşizme geçiş çabaları ile birlikte, halkın yükselen devrimci mücadelesini bastırmak için yeni oyunlar tezgahlanmaktadır. Oligarşinin bu oyunları son günlerde yeni boyutlara ulaşmıştır. Fabrikada işçiler, okullarda devrimci yurtsever gençler, devrimci öğretmenler, tarlalarda yoksul köylüler kısaca tüm çalışanlar, ve emekten yana olanlar bu saldırılar karşısında hedef tahtası durumuna gelmişlerdir.

Son günlerde Anamur'da devrimci öğretmenlere, gençlere ve tüm emekçilere yoğun saldırılar yöneltilmektedir. Bu saldırıların yeni bir örneği de Anamur' TÖB-DER şubesinin 12.1.1977' de dinamitlenmesidir. Aslında bu saldırıların amacı, yoksulluğun kader olmadığını, halkın yoksulluğunun, sefaletinin tek sorumlusunun egemen, sömürücü sınıflar olduğunu anlatan dilleri susturmaktır.

Fakat faşistler ve onların ağababaları şunu iyi bilsinler ki, bu saldırılar öğretmenleri, emekçi halkımızdan koparamayacak, ve sindiremeyecektir. Aksine emperyalizme ve faşizme karşı devrimci öğretmenlerin kinini daha çok bileyecektir.

Giresun'da Faşistler Tecrit Oldu.

Oligarşi içinde bulunduğumuz günlerde mevcut devlet kurumlarıyla sistemleştirdiği baskıları artırırken, diğer yandan faşizme kitle tabanı yaratma çabalarını da elden bırakmıyor. Bunun içinde eğitim kurumlarını polisin yardımıyla faşistlere işgal ettirmekte kendi demogojisini yayma ve kadrolaşma çabaları içersine girmektedir. Eğitim kurumlarının faşistleştirilmesi programı iki biçimde uygulanmaktadır.

1- Orta dereceli okullarda bütün ders kitapları faşizmin propaganda araçları haline getirilmiştir. Kitaplar bilimsel içerikten tamamen yoksundur. Emperyalizme bağımlı gerici, şöven, faşist kadrolar yetiştirmeyi amaçlamaktadır.

2- Üniversite ve yüksek okular polis-faşist işbirliğiyle işgal edilmekte, ilerici, devrimci öğrenciler okullara sokulmamakta, öğretim üyeleri üzerinde baskılar arttırılmaktadır. Böylece, eğitim kurumları tümüyle faşist yuvalar haline getirilmek istenmektedir. Eğitim Enstitülerinde oynanan oyunlar bunların en somut örneğidir.

Burada devrimcilere düşen görev, oligarşinin bu oyununu boşa çıkarmak ve aktif bir biçimde mücadele etmek olmalıdır. Nitekim Giresun'da bunun güzel bir örneği verildi. Sadece faşist sempatizanları ve faşistler sınavı kazanınca, devrimciler geniş bir propaganda kampanyasına giriştiler. Sınavı ~~kazamanamayan~~ öğrenciler, veliler ve halkın katıldığı bir toplantı yapıldı. Okulun işgali ve sınavların iptali için mücadele kabul edildi. Bu karara karşılık birkaç pasifistin saçma sapan sözlerini ise kimse dinlemedi. Ertesi gün okul devrimcilerin önderliğinde halk tarafından işgal edildi. Bunun karşısında faşistler geriledi. Vali sınavların geçersizliğini onayladı. Daha sonra ise hepimizin bildiği gibi bütün yurt çapında sınavlar ertelendi ama yeniden yapılan sınavlar eskisinden farklı olmadı.

Okullar açılınca ise faşistler devrimcilere saldırdı ama gereken cevabı aldılar. Bu seferde greve hazırlanan fırın işçilerine saldırdılar ve geriye püskürtüldüler. Bunun üzerine yatılı okuyan kız öğrenciler üzerine baskı yapmaya kalktılar ama halkın geniş tepkisi karşısında okulun arka kapısından kaçtılar. İki devrimci Kıdanoğlu Oteli'nin önünde bıçaklandı fakat tepki şiddetli oldu ve faşistler evlerinden çıkamaz duruma geldiler. Bazıları da şehri terk ettiler.

Faşistlere karşı verilen bu kararlı mücadele, devrimcilerin halkla bütünleşmesini sağlamış, daha ileri bir adım için platform oluşturmuştur. Devrimcilerin aktif ve tavizsiz mücadeleleri daha sağlam adımlarla yükselecektir.

Ortaklar'da Yürüyüş.

Ortaklar Öğretmen Lisesi'nde süregelen faşist saldırıları protesto etmek için Töb-Der Aydın Şubesi'nce düzenlenen yürüyüşe ikibine yakın öğretmen ve öğrenci velileri katıldı. Ortaklar Dörtyol kavşağından başlayan ve Atatürk anıtı önünde son bulan yürüyüşe polis ve jandarmanın geniş güvenlik tedbirleri aldığı yürüyüş olaysız sona erdi. Ayrıca yürüyüş sonunda konuşmacı öğretmenler Ortaklar Öğretmen Lisesi'nde öğretmen ve öğrenciler üzerindeki faşist saldırıları kınadılar.

TEK EĞİTİM BÜRO-İŞ Kuruldu

Günümüzde işçi sınıfının devrimci mücadele içerisinde çeşitli aktif yöntemlerle çelikleşmesini sağlayacak, örgütlü ve birlikte mücadelenin önemini doğru bir şekilde anlatabilecek devrimci sendikal örgütlerin rolü büyüktür.

Ama, örgütün devrimci olabilmesi, mücadele anlayışının, dünya görüşünün, işçi sınıfının bilimi doğrultusunda olmasına bağlıdır. Sadece bu da yeterli değildir. Örgütün yapısı, işleyişi ve uygulamaları, işçi sınıfının bilimi ile tutarlı olmalıdır.

Kısaca bu genel doğrulardan hareket ile **Türkiye Teknik Eğitim Büro Banka İşçileri Sendikası** kurulmuştur. Kısa adı TEK EĞİTİM BÜRO-İŞ olan, sendikanın yöneticileri, sendikacılık anlayışlarını yayınladıkları basın bildirisinde şöyle açıklıyorlar:

"Sendika bir işçi örgütüdür ve sendikayı meydana getiren işçiler işçi sınıfının bir parçasıdır. Dolayısıyla işçiler kendilerinin söz ve karar sahibi oldukları, yönetimlerini tayin edip denetledikleri sendikalarında aynı zamanda sınıfsal çıkar ve kurtuluşlarına yönelmek için kendi bilimsel ideolojilerini ve politikalarını öğrenmek ve kavramak üzere eğitim çalışmalarını düzenleyerek gazete, broşür, bildiri yayınlayarak kendilerini eğitirler. Grevlerle, genel grevlerle, dayanışma ve destekleme grevleriyle, yürüyüşlerle, mitinglerle ve çeşitli aktif mücadele yöntemleriyle çelikleşirler ve politize olurlar.

Yani sendika bir sınıf okulu ve sınıf örgütüdür. Bu kısa adı TEK EĞİTİM sendikasının devrimci sendika anlayışıdır."

DİSK'e Bağlı Lastik-İş Yöneticileri Direnişteki 106 İşçiyi Açıkta Bıraktı.

ÜNYE'DE kurulu olan Ürer Lastik ve Plastik Fabrikasında çalışan 106 işçi 1 Mayıs 1976 tarihinden itibaren DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikasında örgütlenmeye başladılar. Patronun sistemli bir şekilde baskılarına rağmen, işçiler büyük bir kararlılıkla mücadelelerini sürdürdüler. Fakat patronun paralı köpeklerinin, polisin, jandarmanın yıkamadığı bu mücadeleyi, "küçük iş yerlerindeki işçiler değil, bizlere rafinelerdeki işçiler lazımdır" diyen revizyonist DİSK'e bağlı Lastik-İş yöneticileri yıkmaya çalıştı, ama işçilerin kararlı mücadeleleri sürüyor. Şimdi mücadeleyi çeşitli tarihlerdeki gelişimiyle işçilerden dinleyelim:

"25.5.1976 tarihinde işveren ile toplu sözleşme görüşmelerine çağırdık, işveren bu çağrıya uymadı ve işçi arkadaşlarla işyeri temsilcisi arkadaşları satın alma tekliflerine kadar varan baskılar yapıldı."

"27.7.1976 tarihinde işverenle, Lastik-İş Samsun bölge timsilciliğinden DİSK yönetim kurulu üyesi Osman Özkan, sendikacı Nerim Yula ve işyeri temsilcilerinin de katıldığı toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı."

"Bir gece saat 24'de fabrikaya gelen işveren işçilerle konuşmak istemiş fakat işçiler 'biz seninle muhatap değiliz, git sendikamızla konuş' deyince, patron işyeri temsilcisi Adem Ustaoğlu'na saldırmış fakat mani olunmuştur. Bir gün sonra ise gene aynı temsilcinin yolu kesilmiş ve tabancayla saldırı da bulunulmuş, savcılığa şikayet edilmesine rağmen olay örtbas edilmiştir."

"13.8.1976 tarihinde sabah saat 8'de işveren ortağı ve kardeşi Kadir Urer fabrikaya gelip şalterleri kapatıp, işçileri dışarıya çıkarttı, kapıları kapadı, içeriye kimse giremez dedi." Bu olaydan sonra direnişe başlayan işçilerin yanına gelen Nerim Yula direnişin hayırlı olması temennisinde bulunduktan sonra, işçilerin yalnız olmadıklarını, arazi davalarına varıncaya değin ilgileneceklerini belirten bir konuşma yaptı ve ayrıldı. Ayrılış o ayrılış, bir daha da geri dönmedi. İşte revizyonizmin gerçek yüzü bu olaydan sonra bütün iğrençliğiyle ortaya çıktı. Olayı işçilerden dinleyelim.

"106 işçi arkadaş hergün sabah mesai varmış gibi fabrikanın önüne gidiyor, akşam olunca 8 iş saatini doldurunca geliyoruz. Yağmur, kar, fırtına demeden birlik ve bütünlüğümüzü bozmadan açık havada 4 avdır bekleşiyoruz.

Sendika yöneticilerin iz bizden ilgiyi tamamen kesti, telefon ettiğimiz halde bizimle görüşmek istemediklerini söylüyorlardı, bu olmazsa "İstanbul'a gidiyoruz" diye atlatmaya çalışıyorlardı. Nihayet bir gün işveren fabrikanın bir bölümünü yakıp 7 işçi arkadaşımızı sorumlu tuttu. Emniyete çağrılan arkadaşlarımızla birlikte hepimiz gittik. Emniyet ifadelerin alınmasını geceye bırakıyor, türlü oyunlar tertipliyorlardı. Bu önemli günde bile telefonla çağırdığımız sendika yöneticileri gelmedikleri gibi bizimle de ilgilenmediler. "Bütün bunlara karşın işçilerin son sözü: "Bizler köylerden Ünye'ye gelmiş kirada oturan işçileriz, dörtbuçuk aydır ev kiralarını verememekteyiz. Bundan böyle direnişimiz yine de devam edecektir, ta ki haklarımızı alana kadar polisine, işverenine, jandarmasına, kiralık adamlarına ve sendikamız DİSK'in yöneticilerinin engellemelerine rağmen kararlı direnişimizi sürdüreceğiz.

YAŞASIN ÜRER İŞÇİLERİNİN YİĞİT DİRENİŞİ!

KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!

DEVRİMCİLERİN SESİ D

GİRESUN'DA TÖB-DER'in düzenlediği miting tam bir anti-faşist kitle eylemi halindeydi. Oligarşinin kendi iç çelişmelerinin faturasını iki kat fazlasıyla halka ödetmek için giriştiği saldırılar, öğrenci, öğretmen, fındık, tütün, pancar üreticileri ve bütün halk tarafında lânetlendi.

Açılış konuşmasını Giresun Töb-Der şubesi başkanı yaptı ve özetle şunları Söyledi: "Artık egemen güçler ülkeyi yönetemez duruma gelmiştir. Kendi aczini gören hakim sınıflar mevcut faşist kadrolar oluşturmaktadır. Üniversiteler polis-sivil işbirliği ile bunun için işgal ediliyor. Eğitim Enstitülerine 35 bin öğrenci bunun için ~~alında~~. Öğretmen liseleri bunun için işgal altında tutuluyor. Sarı sendikalar bunun için kurduruluyor. Okul kitapları bunun için değiştirilip faşist demogoji ile dolduruluyor" ve devamla ,

"Bizler tüm öğretmenler, memurlar, sendika hakkını alabilmek için yola çıktık. Bu bizim doğal hakkımızdır. bu hakkı söke söke alacağız. Bu yolda işçi, köylü, gençlik ve tüm emekçi kardeşlerimizi desteğe çağırıyoruz. Bugün işçiler kendi sınıf sendikalarında öğretmenler, memurlar, Töb-der'de Tüm-Der'de, Tüs-Der'de, Tüted'de Tümas'da üreticiler, yoksul köylüler üretici birliklerinde, gençlik devrimci gençliğin eylem birliği yolunda mücadele için bir araya geliyorlar.

Bu örgütlenmeleri daha ileri götürelim. Faşizmin karşısına örgütlü kalelerimizi kuralım." Şube başkanının konuşmasından sonra sürülen öğretmenler adına bir öğretmen konuştu. Oligarşinin eğitim düzenine uymayan, halkının gören gözü, duyan kulağı, haykıran sesi olmayı tercih eden bütün devrimci ve yurtsever öğretmenlerin sürüldüğünü anlatan öğretmen daha sonra sözlerini şöyle tamamladı. "Bunlar hepimizin yakından tanık olduğu olaylar, Ya sokakta kurşunlanan öğretmenler, öğrenciler, dökülen kanlar. Yetim kalan çocuklar, yüreği yanan analar babalar. Bitsin artık bu zülüm. Dökülen kanlar son bulsun. Bunu hepimiz istiyormuyuz? İstiyorsak faşizme karşı birleşelim. Yasaların hiçe sayıldığı cinayetlerin işlendiği bir ülkede can güven-

Töb-Der, Tüm-Der ve TÜTED'in ortaklaşa düzenledikleri mitinglerin ilk aşamasındaki eylemleri tamamlanıyor.

Üç örgütün genel merkezlerinin tabanlara ve şubelerine danışmadan yapılan bu eylemlerin en somut gözleneni Giresun mitingi oldu. Tüm-Der ve TÜTED Giresun şubeleri miting çalışmalarına katılmayıp komitede yer almadılar. Komitede yer almayan ve eyleme hazırlık çalışmalarına katılmayan bu şubelerin genel merkez temsilcileri mitingde konuşturulmadılar. Ve Tüm-Der TÜTED genel merkez temsilcileri mitingi seyredip geriye döndüler.

Miting hazırlık çalışmalarında Devrimci Öğretmenler ve Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu aktif şekilde çalışarak mitinge katılımı beklenenin çok üzerinde olması için bütün imkanlarını ve ilgiyi daha da arttırdı. 10-11 bin kişinin katıldığı mitinge, öğretmenler, işçiler, köylüler, en geniş şekilde de Devrimci Gençlik katıldı.

Yürüyüş kolu boyunca "Fiskobirlik patrona yemlik" "Tek Yol Devrim", "Katil Oligarşi", "Mahir, Ertan, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları bütün mitinge katılanlar tarafından haykırıldı.

Töb-Der Genel Merkezinin çıkardığı yayın organında gözümüze çarpan "Çırak Sömürüsüne Son, Tarafsız Polis" sloganı hiç atılmamıştır. Sayın Genel Başkan Yardımcısı arkadaşın, mitinge gelmeyen ve diğer bölgelerdeki arkadaşları yanıltmak için hazırladığı rapor, bazı gerçekleri yansıtmamakta ve dergide tümüyle yanlış aktarılmaktadır. Biz onlara konuşmacıların konuşmalarının bir özetini de sunacağız. Buradan da Genel Merkezin özel sayısında yansıtılanların tam tersinin meydana geldiği ortaya çıkacaktır.

İlk aşama zaten mitingin adı değiştirilerek "FAŞİZMİ HAYAT PAHALILIĞINI VE ŞÖVENİZMİ PROTESTO" mitingi olarak yapılmıştır.

Genel Başkan Yardımcısının konuşmaları, "Tek Yol Devrim", "Katil Oligarşi" saloganlarıyla devamlı kesilmiş ve konuşmasına karşı tepkileri zorlukla önlenmiştir.

liği de kalmamışsa bunun adı faşizmdir. Onu yok etmek için birleşelim, el ele verelim tek bir yürek, tek bir yumruk olalım. Kahrolsun faşizm." Daha sonra ise gençlik adına bir öğrenci konuşma yaptı. "Sizlere sunduğum selamı, ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın kurtuluşu için kanını, canını vermiş ve vermeye hazır Devrimci-Gençlik'ten getiriyorum. Ve bu meydanda kalbimiz aynı duygularla, aynı hırçınla ve zihinlerimiz aynı isteklerle dolu olarak, toplandık. Bizler insanca yaşama isteyen insanlar ve okullarda özgürce okumak, can güvenliği içinde okumak isteyen 'yarın ne olacağız' diye bir kuşku taşımak istemeyen gençler olarak bu kürsüden sesimizi haykırıyoruz." sözleriyle konuşmasına başlayan öğrenci daha sonra Giresun'da Eğitim Enstitüsünde faşistlere karşı öğrencilerin halkla birlikte verdikleri şanlı mücadeleyi anlattı. Faşizme karşı ancak tek bir yürek tek bir yumruk olduğumuz müddetçe mücadele verilebileceğini vurgulayan konuşmacı, aynı zamanda faşizme karşı mücadelenin enazından bir yurtseverlik görevi olduğunu belirterek sözlerini bitirdi.

Daha sonra üreticiler adına söz alan bir emekçi, tütün, fındık, çay, pancar, üreticilerinin ve orman köylülerinin sorunlarını anlattı. Tütün üreticileri için tekelin, fındık üreticileri için fisko birliğin, çay üreticileri için çay kurun, pancar üreticileri için par kurun orman köy!"leri için orköy ve köy-ko-bir'in üreticilerin sorunlarına cevap vermek yerine bizzat tekellere ve tefecilere hizmet ettiğini açıkladı. Açıklamalarını istatistiki bilgilerle ortaya koyan konuşmacı, çözümün ancak tek bir bütün halinde örgütlü ve kararlı mücadeleyle ancak kendilerinin yapmalarını belirterek sözlerini tamamladı.

Konuşmalar bittikten sonra tam bir disiplin ve düzenlilik içinde miting tamamlandı...

DENİZLİ MİTİNGİ

Töb-Der'in ekonomik demokratik talepler doğrultusunda çeşitli şehirlerde yapılan mitinglerden biri de 22 Ocak 1977 Cumartesi günü Denizli de yapıldı. Töb-Der yöneticileri miting hazırlıkları dahil miting esnasında dahi, ekonomik-demokratik çemberin içine sıkışıp kaldılar. Mevcut düzen sınırları içerisinde devrimcilik yapmayı yeğeleyen bu baylardan başkasıda beklenemezdi zaten.

"Bizim yaptığımız yasal bir mitingdir" "Bize bir şey yapamazlar" demelerine rağmen, afişleme esnasında polis de yasal (!) bir şekilde afişlemeye çıkanları karakola götürdü. Bunun karşısında Töb-Der yöneticileri tabii ki aciz kaldılar. Bununla da kalmayıp mevcut düzen hayranı bayların, Töb-Der'e gelen devrimcileri **"Aman Dernek kapatılır bahanesiyle"** derneğe almadılar.

Aynı vurdum duymazlık, sorumsuzluk, dikkatsizlik kendini, Üçgen alanındaki

mitinç esnasında da gösterdi. Devrimci geçlerin defalarca tertip komitesine ikaz etmelerine rağmen **"Bu yasal bir mitingdir"** bahanesiyle konuşma kürsüsünden polisin fotoğraf çekmesine müsaade ettiler. Konuşulanların hemen bütünü, haksızlıktan, ezilmişlikten dem vurmasına, özgürlük ve demokrasi sözcüklerinin sık sık tekrarlanmasına rağmen, sanki bu baskılar sürgünler cinayetler mevcut düzenden kaynaklanmıyormuş gibi bir hava vardı. Nihai kurtuluşun sosyalizm de olduğu bir kez bile olsun söylenmedi. Devrim mücadelesi ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik mücadele plotformlarında tam bir bütünlük içinde yürütülür. Bütün diğer mücadele şekilleri politik mücadeleye bağımlıdır ve ona göre biçimlenir. Ekonomik-Demokratik mücadeleyi diğer mücadele biçimlerinden koparıp atan, "ekonomizm" ve "demokratizmin" bataklığında kulaç atmada ısrarla direnen bu çabanın karşısında, devrimciler, tavırlarıyla, solganlarıyla, eylem disipliniyle doğru olanı yaptılar ve mitingi tam bir anti-faşist nitelik kazandırdılar. Önceleri önemsenmeyen Devrimci Öğretmenler ve Devrimci Gençlik 15 bin kişilik mitingin hemen hemen yarısına yakın bir kitle halinde toparlanınca, tertip komitesi yürüyüş korteji sıralamasında isim okumak zorunda kaldı. Devrimci Öğretmen ve Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu pankartı altında, Manisa'dan Ak der, Salihli Halk-der, Sarıgöl Dev-Gençlik Der, Isparta'dan Keçiborlu devrimci gençlik derneği, Bergama dev-gençlik grubu, İzmir Devrimci gençlik grubu Karşıyaka TöbDer, Sivaslı Töb-Der, Afyon Devrimci Gençlik grubu Denizli'den Devrimci gençlik grubu, Güney, Buldan, Tosunlar köyü, Sarayköy, Çal, Bekilli, Acıpayam, Kızılhisar ve diğer köy ve kasabalardan geniş bir katılım meydana geldi.

Yürüyüş başlayınca, yok olmaya mahkum olmuş tekkelcilerin, sorumluluktan uzak, provakasyona açık çırpınışlarına şahit olduk. Kortejin en arkasından yürüyen oportünistler, sosyal-faşistlere saldırdıkları gerekçesiyle Devrimci Gençliği taş yağmuruna tuttular ve hemen de cevabını aldılar. Bu arada Devrimci Gençlikten Milaslı bir arkadaş da elinden ve bacağından yaralandı.

Oportünistler bu davranışlarının karşılığını ertesi gün de aldılar. Ama gene de onlaran bu sorumsuzca davranışlarının karşılığı kendilerine daha iyi bir şekilde verilecektir.

"Tek yol devrim", "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa kadar savaş", "Katil oligarşi", "Öğrenim özgürlüğü can güvenliği" sloganlarıyla yürüyüş boyunca Devrimci Öğretmenler ve Devrimci Gençlik mitinge gelen halkın geniş sempatisini kazandı...

MERSİN MİTİNGİ.

22 Ocak 1977 tarihinde Töb-Der'in üç ilde düzenlediği "Ekonomik ve Demokratik Haklar" mitinglerinden biri de Mersin'de yapıldı.

Mitingin çevre illerden gelen çok sayıda devrimcilerin ve Mersin'li öğretmenlerin katılımıyla geniş bir anti-faşist kitle eylemi haline getirilme çabalarını revizyonist Töb-Der yöneticilerinin ve KSD revizyonistlerinin engellemeleriyle, bu geniş kitleye kurtuluşların tek yolunun Devrim olduğunu göstermekten uzak, sadece "ekonomist" sloganlar çerçevesinde sıkışıp kalmaktan öteye gitmeyen bir gösteri (!) olmaktan başka bir işe yaramadı.

Tüm bunlar devrimcilerin yoğun bir şekilde sürdürdükleri çalışmaları engellemedi, aksine miting, disiplinli bir şekilde, gerek Devrimci Öğretmenlerin gerekse DGDF (Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu)nun geniş bir şekilde katılımıyla gerçekleşti.

mitingde bir diğer ilginç olay ise revizyonistlerin polis ve jandarmalarla işbirliğine giderek, anti-sovyetik cepheye karşı tavır almalarıydı. Böylece bu baylarımız bir kez daha "Birlik ve Dayanışma" örneğini hayata geçirirlerken gerçek yüzlerini apaçık ortaya çıkardılar.

Son söz olarak şunu diyebiliriz; Mersin'de düzenlenen Töb-Der mitingi, halkımıza bu baskı ve zulüm düzeninin çirkef yüzünü kitlelere göstermektense, kitlelerin sadece ekonomik çıkarları gözetilerek düzenlenmiş bir miting olmaktan öteye gidemedi.

DİYARBAKIR MİTİNGİ

TÖB-DER Genel Merkezi'nin "Muhalif" şubeleri dizegetirmek için seçtiği miting merkezlerinden birisi de, Diyarbakır'dı.

Şube yöneticileri, Diyarbakır'da miting konulmasının düşünüldüğü ile ilgili genel merkez genelgesini alır-almaz, okul temsilcilerini topladı. Temsilciler:

"1- "Sovyet sosyal-emperyalizmine" karşı slogan bağırmayı, devrimci eylemin tek biçimi sayanların mitingi provake etmelerine karşı demokratik disiplin önlemlerinin yetmeyeceği,

2- TÖB-DER yönetimine yeni gelen her grubun, yeni baştan işe girişip, faaliyetlerini mitinglerle noktalamalarıyla ilgili çemberin artık kırılarak, aşamalı eylemlere geçilmesi gerektiği,

3- Diyarbakır öğretmenlerinin, memurlarının, halkının ve işçilerinin politize olduğu ve ekonomik-demokratik taleplerle bu potansiyelin özümlenmesinin yanlışlığı, siyasal taleplerde de bulunulması gerektiği,"

Görüşlerini ileriye sürerek, Diyarbakır'da mitingin konması konusunda kuşkularını belirttiler.

Sorun, hemen, bir sohbet toplantısıyla tüm üyelerle tartışıldı. Üyelerin miting çemberinin aşılması doğrultusunda tavır belirledikleri anlaşıldı. Bölge temsilcisi ve genel Yönetim Kurulundan bir üyenin katıldığı temsilciler toplantısında da aynı gerekçelerle mitingin Diyarbakır'dan alınmasını istendi.

Ama, genel merkez miting yapılmasında diretti. Bir hafta önceden Diyarbakır'a gelen genel merkez yürütme üyesiyle de Diyarbakır'da konan mitinge elkonmaya çalışıldı.

Ancak, TÜM-DER şubesinden bir ve TÖB-DER şubesinden iki kişiden oluşan tertip komitesi, civar şubelerin kendilerine verdiği tam yetkiyi kullanmada büyük titizlik gösterdiler. Sloganlardan başlıcaları şöyle saptandı:

"Kahrolsun Faşizm", "Kahrolsun Sömürgecilik", "Sendika hakkımız, söke söke alırız.", "Zam, zam, zam ucuzluk ne zaman?" "Kahrolsun şovenizm", "Kahrolsun militarizm.", "Kahrolsun emperyalizm." Bu sloganlardan başka birkaç slogan daha saptandıysa da mitingde bağırılan sloganlar bunlardı. Saptanan sloganlar içerisinde ünlü "Faşizme geçit yok" sloganı yeralmadı.

Miting için öğretmenden, memurdan, gençlerden çok sayıda görevli saptandı. Genel Merkez yöneticileri, Diyarbakır'daki "Şöhret"lerinden birinin, hiç değilse sunucu olmasını sağlamaya çalıştılar. Tertip komitesi bu konuda da ödün vermedi. Kendi belirledikleri sunucuyla mitingi yönettiler.

Mitinge, Tunceli, Malatya, Bingöl, Muş, Bitlis, Siirt, Elazığ, Mardin, Van ve çevrelerinden çok sayıda demokratik kuruluş katıldı. Saptanan pankartların dışında pankart taşımak isteyen bir grup, kortej dışı bırakıldı. Bu grup pankartlarıyla katılmak isteyince engellendi. Bu sırada nereden atıldığı belli olmayan kurşunlarla 4 kişi yaralandı.

Miting alanına girildiğinde düzenin sağlanabilmesi için alan, görevlilerce sarıldı. Sayıları 500'ü bulan yukarıda sözünü ettiğimiz kortej dışı grubun, miting alanına girişi engellendi. Ancak bu tutum, alana girerken bağırılan sloganları alkışlayan binlerce halkın, mitingi alan dışından izlemesine yolaçtı. Miting alanına açılan yolların güvenlik kuvvetlerince tutulmasına rağmen, alanın etrafında 5 binden fazla halk birikti. Kortej yoluyla mitinge katılanların sayısı ise 20 binden fazlaydı.

Tertip komitesinden Necdet Gündem:

"Hergün her alanda sömürülen, kıyılan, yılın her mevsiminde ailesi parçalanan, çocuklarından ayrı yaşamaya zorlanan, aylık maaşının yarısını kiraya verip ayın üçünde çaresiz kalan biz çalışanlar: Yani öğretmenler, memurlar, işçiler... Sömürgecilerin bizleri açlığa, yoksulluğa nasıl ittikle'ni ortaya koymak için bu alanda toplandık" diyerek mitingi başlattı.

Daha sonra TÜM-DER Diyarbakır şubesi başkanı ve Van deprem bölgesinden bir arkadaş konuşarak sorunları dile getirdiler. TÖB-DER Genel Merkezi adına Mustafa Düzgün konuştu. TÜTED VE TÜM-DER Genel Merkez inden konuşmacılar nedense, mikrofonda görünmediler. TÖB-DER Diyarbakır şubesi adına sekreter Haydar Otlu, eğitim sorunlarını dile getirdi:

"TÖB-DER, öğretmenlerin ekonomik özlük ve demokratik sorunlarını, ülkenin

sorunlarının bütünselliği içinde çözümler aradığı; üyeleri, halkını uyandırma görevi yaptığı için kapatılmaktadır. Şubeleri sömürgecilerin uşağı faşist bozkurt komandoların silahlı, dinamitli saldırılarına uğramakta,üyelerinin binlercesi sürgün edilmektedir.

Son günlerde eğitim kurumlarına ve eğitim emekçilerine karşı saldırı ve kıyım haberleri, basındaki haberlerin hemen hemen tümünü teşkil etmektedir. Bugün, burada, onbinler olarak toplanmamız ve "Kahrolsun faşizm, kahrolsun sömürgecilik" diye bağırmamız, bu saldırılara karşı tepkinin bir ifadesidir."

Haydar Otlu bundan sonra Diyarbakır'daki eğitim kurumlarının nasıl faşistleştirilmeye çalışıldığını ve memurlarla, öğretmenlerin ve işçilerin nasıl sömürüldüklerini ortaya koyarak konuşmasını şöyle bitirdi:

"Öğretmen Arkadaş!

Tüm sorunlarımızın-ülkemizin sorunlarının bütünselliği içinde-çözümü, içinde bulunduğumuz düzenden değişik ve tüm emekçi sınıf ve tabakalardan yana işleyen bir düzene ulaşmaktan geçer. Ancak biz, bu düzene ulaşılmadı diye mücadeleyi durduramayız. Biz, gerek eğitim emekçileri, gerek diğer memurlar olarak, bizi sömürenve sorunlarımıza kulaklarını tıkayanlara karşı, dişe-diş mücadelede başarılı olabilmek için GREVLİ,TOPLU SÖZLEŞMELİ sendika hakkımızı mutlaka alacağız. Bizi kapı-kulu yapan düşünceye karşı bugünkü yürüyüş ve mitingimiz, son bir uyarıdır.

Binlerin, onbinlerin, milyonların sorunlarına kulakları tıkayanlara karşı; baskı yöntemleri uygulayanlara karşı; miting ve yürüyüş geleneğini aşan, değişik ve etkili eylem biçimleri denemenin zamanı gelmiştir.

Örgütümüzün, aktif bir anlaşıyla sorunlarımızı ele aldığında bu tarz eylemleri de hayata uygulamaya geçireceğimizden, kimsenin kuşkusu olmasın."

Daha sonra DYÖKD temsilcisi konuştu. Bu konuşma, gençliği devrimci mücadeleden soyutlamak isteyenlerin saldırılarıyla karşılaştı. Konuşmadan sonra miting alanındakiler anonslara uyarak dağıldılar.

Mitingin, genel merkezin Diyarbakır TÖB-DER şubesinin yönetimini el değiştirtme amacına, ne ölçüde hizmet ettiği, Şubat sonu şube kongresinde, üyelerin kararları sonucunda ortaya çıkacaktır.

DÜZELTME

Sayfa 5'de 1. paragrafta "Örneğin, TÖB-DER Genel Merkezi, DİSK yönetiminin istemediği veya onaylamadığı eylemlere, hareketlere katılmamak saçmalığından **"vazgeçmemelidir"** yerine **"vazgeçmelidir"** olacaktır.

Sayfa 9'da 2. paragrafta **"Gerçi devremci blok içinde yer alan"** yerine, **"Kendilerini devrimci blok içinde gören"** gelecektir. Düzeltir özür dileriz.

emperyalizme ve faşizme karşı

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

Sahibi ve Sorumlu Müdürü:
TUNCER ÖZDEMİR

Yazışma Adresi:
POSTA KUTUSU :603
kızılay/ANKARA

Dizgi ve baskı:
EM-AŞ Ofset Tesisleri

ABONE KOŞULLARI:

Yurt İçi; Yıllık 30.-TL
6 Aylık 20.-TL.
Yurt Dışı; Yıllık 50.-TL.
6 Aylık 30.-TL.

Abone olmak için PTT'ye başvurarak *Tuncer Özdemir* adına *Posta Çeki No: 102075*'e para yatırılması yeterlidir.

Baskılar Demokratik Lise Mücadelesini Engelleyemez!

DERELİ LİSESİ

Oligarşik diktanın eğitim kurumlarının faşistleştirilmesi çabaları alabildiğine sürmektedir. Okulların polis-faşist işbirliği ile işgal ettirilmesinin yanı sıra özellikle orta öğrenim kurumlarında gerek ders kitapları ve gerekse de faşist okul yöneticileri aracılığı ile öğretmenler ve öğrenciler üzerindeki baskılarını arttırmaktadır.

Bunun en somut örneğini Türkiye'nin küçük bir kasabası olan Dereli'de görebilmekteyiz. Dereli Lisesi Müdürü, yakasına Atatürk rozeti asan iki öğrenciyi hiçbir gerekçe göstermeksizin Disiplin Kurulu'na vermiştir. Aynı Lise'nin öğretmenleri de Müdürün bu gazabına uğrayarak Atatürk rozeti takmakla suçlanılmış uyarma ve kınama cezaları verilmiştir. Tüm bunlara **"gerekçe"** olarak da Atatürk rozetinin **"bölücülük yaptığı" "gruplaşmalara neden olabilecek bir rozet", "bunun altında başka bir ideolojinin yattığı"** gösterilmiştir. Faşist Müdür daha da ileri giderek Atatürk rozeti takanlar için, 10 Kasım anma gününde öğrencilere hitaben yaptığı konuşmada **"banka soyanlar bunlardır, Kültür Sarayı'nı yakanlar bunlardır"** gibi sözler söylemiştir. Bunları söyleyen **"müdür"**ün masasının üzerinde bozkurt rozeti vardır. Ama **"bölücülük (!) değil, Türk Ulusunun genel ideolojisi (!)dir."** demektedir.

Dereli'de oligarşinin oynadığı oyunlar bununla kalmamış, Dereli Kaymakamı Okul Aile Birliği seçimlerini ilericiler kazanınca kendisinin de içinde bulunduğu seçimlerin usulsüzlüğünden bahsederek evraklara el koymuştur.

Dereli Lisesi Edebiyat Öğretmeni iken Amasya'ya atanan Avni Bayrak okul-müdür-kaymakam işbirliği sonucu, raporlu olduğu bir sırada okul ile ilişiği kesilmiş maaşı ödenmemiştir. Bu suretle Öğretmen Avni Bayrak ekonomik baskıya boyun eğdirilmeye çalışılmıştır. Bununla da kalınmamış, maaşının ödenmesi için kaymakamlığa başvuran Avni Bayrak Kaymakam odasında, içerde Kaymakam ve Halk Eğitim Müdürü'nün bulunduğu bir sırada dövülmüştür.

Bu faşist saldırılar eğitim kurumlarının faşistleştirilmesine karşı sürdürülen mücadeleyi durduramayacaktır. Dereli Lisesi'nde demokratik lise mücadelesi her türlü engellemelere rağmen sürdürülecektir.

GÖLBAŞI LİSESİNDE BASKILAR

ORTAÖĞRENİM kurumlarında faşist işgale karşı öğrencilerin ve velilerin mücadelesi yeni boyutlara ulaşıyor.

Ankara'nın Gölbaşı ilçesinde lisedeki faşist işgali ve gerici eğitimi protesto etmişler ve okul yönetiminden bazılarını tartaklamışlardır. Bunun üzerine olay yerine çağırılan askeri birlikler anneler üzerine saldırtılmıştır.

Bunu protesto eden anneler, Ankara Valisi Durmuş Yalçın'a giderek şu taleplerde bulunmuşlardır.

1- Okul Müdürü görevden alınmalıdır.

2- Okul içindeki anti-demokratik uygulamalara son verilmelidir.

3- Gerici ders kitapları okutulmamalıdır.

Validen bu taleplerin yerine getirilmesinin mümkün olamayacağı yanıtı alan anneler, bu böyle sürüp gittiği takdirde Gölbaşı'nda doğacak olayların tek sorumlularının Lise Müdürü ve Ankara Valisinin olacağını söyleyerek dağılmışlardır.

Olaylardan sonrası, ilçede her iki yüz metrede bir jandarmanın bulunduğu, halkın sık sık aramalara maruz kaldığı kahvehanelerin devamlı bir şekilde basıldığı, devrimciler üzerinde yoğun bir terör havası estirildiği gözlemlenmektedir.

AKŞEHİR LİSESİ

Gölbaşı'ndaki olayların benzeri Akşehir'de de sürmektedir. Akşehir Lisesi'nin etrafını sararak okul içerisindeki devrimcileri dışarı çıkarmayan Öğretmen Lisesi'nin faşistleri ile Akşehir halkı arasında çatışma çıkmıştır. Öğretmen Lisesi faşistleri ve sokak serserilerinin saldırılarına Akşehir halkı varıyla yokuyla karşı koyarak Ülkü Ocaklarını, MHP binasını ve Gençlik Kolların ve faşistlere yataklık eden dükkan ve iş yerlerini tahrip etmiş ve faşistlere gereken yanıtı vermiştir.

Olaylarda yine devrimciler ön saflarda yerlerini almışlardır. Binlerce emekçinin yürüdüğü sokaklarda yer yer "Kurtuluşa kadar savaş" ve "tek yol devrim" sloganları duyulmuştur.

DEMOKRASİ MÜCADELESİ DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

GÜNÜMÜZDE demokrasi mücadelesi hep çarpıtılmış ve sınıfsal içeriğinden koparılarak 'saf' demokrasi anlayışı geliştirilmeye çalışılmıştır. Bazı 'sol' levhalı kuruluşlar ve bir demokratik kitle örgütünden ileriye gidemeyen ve kendisine proleter devrimcisiyim diyenlerin, gerçekten devrim yapmaya niyetleri olanların ciddiye almadıkları 'sol' partiler "daha ileri demokrasi için ileriv.b."sloganlarla işçi sınıfını aldatmaya, belirli bir çıkmaza sokmaya çalışmaktadırlar. Bunların ne yapmak istedikleri açıkça ortadadır. Bunlar, burjuvazinin içimizdeki uzantıları işçi sınıfını burjuvazinin peşine takmak ve onun nihai amacını saptırmak istemektedirler. Ne var ki bunların gerçek niyetlerini, ekonomizmden kaynaklanan revizyonist görüşlerini farkeden sınıf-bilincine sahip işçiler, köylüler ve proleter devrimciler çok kısa bir süre içinde bunları aşarak kendi yerlerinin nerede olduğunu saptamaktadırlar.

Konumuz revizyonist görüşlerin ve en az onlar kadar tehlikeli olan anti-Sovyetiklerin (sosyal-emp. teorisyenlerinin) eleştirisini yapmak olmadığı için bunların niteliklerini ele almayacağız. Demokrasi ve demokratik mücadele konusunda kendi görüşümüzü açıklarken bu revizyonist görüşlere de değineceğiz.

Ülkemizde devrimci bir demokratik devrim süreci yaşanmamış, demokratik devrim reformcu bir rota izlemiş, kapitalizm emperyalizme bağımlı bir şekilde, yukardan aşağıya, çarpık bir şekilde gelişmiştir. Kapitalizm bu şekilde yukardan aşağıya hakim üretim ilişkisi haline gelirken gelişme özelliğinin bir sonucu olarak üst yapıda pre-kapitalist unsurlar yaşamaya devam etmiş, demokratik devrim bu bakımdan tamamlanamamıştır. Bunun sonucu olarak ülkemizde burjuva demokrasisi tam olarak gerçekleşememiştir.

Burjuva demokrasisi (burjuvazinin demokratik diktatörlüğü) kapitalizme has bir üstyapı biçimidir. Kapitalizmin kendi iç dinamiği ile geliştiği; serbest rekabetçi gelişme süreci içinde kazandığı devletin özel bir politik biçimidir. Buradaki esas karakteri *açıkça zor ve baskıya dayanmayan* bir "demokratik" "barışçı" yönetim özelliği taşımasıdır. Kapitalizmin serbest rekabetçi dönemden tekelci döneme girmesiyle birlikte siyasi tekelcilik eğilimi burjuvazinin "demokrasi" "özgürlük" eğiliminin yerine geçmiştir. Devlet yapısı da oligarşik bir karaktere bürünmüştür. Ancak, kapitalizmin iç dinamikle geliştiği "demokra..k" geleneklerin yaşadığı (burjuva anlamda) ve emekçi halkın bu kazanılmış haklarının kolayca gaspedilemediği ülkelerde "burjuva demokrasisi" geçerliğini sürdürmüştür.

Oysa bizim gibi ülkelerde, emperyalizmin güdümünde ve tekelci burjuvazinin başrolde oynadığı yeni-sömürge ülkelerde, siyasi yapı ikili bir karaktere bürünmüştür. Bu siyasi yapının esas özelliği, belirleyici niteliği faşist terör yöntemine dayalı olmasıdır. Bu ikili karakteri nisbi, cılız, "demokrasi" unsurlarıyla güçlü ve kurumsal baskı ve terör unsurlarının içiçe bulunmasıyla ve ikincinin daima belirli olmasıyla açıklıyoruz.

Klasik kapitalist ülkelerdeki "burjuva demokratik diktatörlüklerinden" de Frank. ve Alman faşizmi gibi "klasik açık faşist diktatörlüklerden" de farklı olan bu yapıya biz "SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM" diyoruz.

Bizim, ülkenin somut durumunu tahlil ederek koyduğumuz görüşlere, 1976 Temmuzu'nda yapılan demokratik kitle örgütümüz TÖB-DER'in III. olağan kongresinde Genel Merkez Yönetimini küçük burjuva ayak oyunlarıyla alan burjuvazinin içimizdeki uzantıları çıkardıkları en son broşürde nasıl saldırıyorlar görelim: 'Sürekli faşizm', 'sömürge tipi faşizm' tezlerini öne sürerek emperyalist ülkeler (metropoller) dışında *hiçbir kapitalist veya yarı-kapitalist ülkede (emperyalizme bağımlı ülkede) burjuva demokrasisi olamayacağını* ileri süren *goşist eğilimler* günümüzün çok somut olaylarında da gözlerini kaparlar" "...bu gibi *emperyalizme bağımlı ülkelerdeki kısıtlı burjuva demokrasilerine* örtülü faşizm, gizli faşizm, "sömürge tipi faşizm" gibi adlar vermekte, gerçekten faşist diktatörlüklere de "açık faşizm" demektedir."
(Töb-Der Yayınları, Eğitim Dizisi: 7, Faşizm, anti-faşist mücadele ve Töb-Der s. 48-49-50)

Evet sayın burjuvazinin içimizdeki kalemşörleri, tesbitiniz doğrudur. Biz "sömürge tipi faşizm" ve "açık faşizm" kavramlarının neleri içerdiğini apaçık koyuyoruz. Yalnız, hiçbir kapitalist ülkede burjuva demokrasisi olamayacağını değil, sadece emperyalizme bağımlı ülkede burjuva demokrasisi olamayacağını, bu gibi ülkelerde özünde 'nisbi demokrasi' ve 'faşist' eğilimler taşıyan bir oligarşik yönetimin söz konusu olduğunu ve 'faşist' eğilimlerin daima ağırlıkta olduğunu k yuyoruz. Bizim yukarda kısaca koyduğumuz görüş ve sizin (altını çizerek belirttiğimiz) tahrifiniz bize saldırmakla maskelemeye çalıştığınız çirkin yüzünüzü sergilemektedir. Revizyonizmin temel taktiği budur: Kitleleri kandıramıyorsan, hedef saptırıcı saldırılarla gözlerini boya. Yaptığınız bundan başka birşey değil.

Biz ülkemizdeki oligarşik yönetimin yani emperyalizm, emperyalizmle bütünleşmiş yerli tekelci burjuvazi, ve tefeci-tüccar ve toprakağalığının teşkil ettiği hakim ittifak, nisbi demokrasi unsurlarıyla birlikte faşist yöntemleri uyguluyor diyoruz.

Hangi burjuva demokrasisinde hergün bir ilerici, bir yurtsever, bir proleter devrimci öldürülmektedir? Hangi burjuva demokrasisinde okullar faşist çeteler tarafından işgal edilmekte, halkımızın ürünü devrimci gençler ve devrimci öğretmenler okullara sokulmamakta, sınıflarında kurşun yağmuruna tutulmaktadır? Hangi burjuva demokrasisinde sendika, dernek v.b ileri kuruluş yöneticileri sokakta kurşunlanmaktadır? Hangi burjuva demokrasisinde evlerde ve işyerlerinde devrimcilere ölüm yağdırılmaktadır? Bu saydıklarımızın yüzlerce örneği mevcut değil mi? İngiltere, Fransa, Almanya veya Portekiz'de mi bu ve benzeri olaylara sık sık, güncel bir konuymuş gibi rastlanmaktadır? Hergün bir devrimcinin öldürülmesi mi sizin demokrasi anlayışınız?.. Saydığımız durumları olağan bulmakla burjuva yardakçıları olduğunuzu bir kere daha kanıtlıyorsunuz.

Şu anda bir dünya sistemi olarak, burjuvazinin diktatörlüğünün hakim olduğu bir sistem içinde yaşıyoruz. Ülkemizde emperyalist zincirin bir halkasıdır. Temel mücadelemiz proleter demokrasisi içindir. (Geri bıraktırılmış ve yarı sömürge ülkelerde, sosyalizme geçişin demokratik halk devrimiyle oluşu, yani aşamalı ve kesintisiz bir geçişin sözkonusu olması bu temel anlayışın derinlik kazanmış bir ifadesidir ve ona ters düşmez) Fakat sosyalistler bu temel mücadelenin, yani işçi sınıfının demokrasisi (veya ülkemizde Halk demokrasisi) için mücadelenin yanısıra içinde bulundukları yapı içinde mevcut demokratik hak ve özgürlükleri korumak ve yeni mevziler kazanmak için de mücadele ederler. Ekonomik-demokratik mücadele işte bu mücadeledir. Kesin olarak politik mücadelenin belirleyiciliği ve öncülüğü altında yürütülür.

Bu, sosyalistlerin temel görevlerinin kendi demokrasileri için mücadele etmesi demektir. Bu ise politik mücadelede ifadesini bulur. Demokrasi mücadelesi ülkemizde bir devrim sorunudur. Ülkemizde demokrasinin gerçekleştirilibilmesinin temel yolu oligarşik yapının parcalanarak emperyalizmin hakimiyetinin kırılmasıdır.

Ülkemizdeki durumu kavrayamayan bazı siyasi görüşler (TİP-TSİP Toplumsal İlerleme ve şürekasının ve anti-Sovyetiklerin revizyonist-oportünist görüşleri) sömürge tipi faşizm tahlilini reddedenler, genellikle demokrasi mücadelesini"daha ileri demokrasi için ileri" sloganında sınırlayanlar temel olan proleter demokrasisi (ülkemizde halk demokrasisi) mücadelesini saptırmakta, mevcut durumu kormayı esas alan opurtünist bir çizgi izlemektedirler. Ve bu çizgilerinin de işçi sınıfının mücadele yolu olduğunu kanıtlamaya ve yaymaya çalışmaktadırlar.

Böylesine bir anlayışa sahip olanlar, yani ülkede burjuva

demokrasisi olduğu, "gizli faşizm" olmadığı iddiasında olanlar pek doğal olarak faşizme karşı mücadeleyi de saptıracaklardır. Faşizmin mevcut devlet kurumları aracılığıyla yukardan aşağıya gelişmekte olduğunu, kurumsallaşmakta olduğunu, ve halk muhalefetine karşı koyamadığı anda açık faşist diktatörlüğe geçeceğini koyamazlar. Onlara göre faşizm aşağıdan yukarıya, burjuva demokrasisinden açık faşist diktatörlüğe geçmek üzere tırmanmaktadır. Bu ilerleyen revizyonistlere göre anti-demokratik uygulamalar yoktur, öldürmeler-işgaller-işten atılmalar-işsiz bırakılmalar-açlığa-sefalete sürüklenmeler v.b. olayların hepsi burjuva demokrasisinin birer gerekleridir ve doğal karşılanmalıdır.

Tırmanın bakalım beyler, tırmanın hele!

Ülkemizde demokrasi mücadelesiyle anti-faşist mücadele birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Mevcut yapı temelinden sökülüp atılmadan, göğüsleme manevralarıyla demokrasi gerçekleştirilmez.

Sonuç olarak demokrasi mücadelesi (politik mücadele) ve demokrasinin sınırlarını genişletme mücadelesi (ekonomik-demokratik mücadele) arasındaki diyaletik bağı gözden kaçırmamak gerekir. Çünkü "unutmamalıyız ki kısmi talepler için yönetimde yaptığımız mücadeleler ve belirli imtiyazların kazanılması, aslında ileri karakolların karşılaşması niteliğindeki düşmanla yapılan küçük çatışmalardır." (lenin, Kitle İçinde Parti Çalışması s.15) Aslolan ise düşman kalesinin zaptıdır.

Demokratik kitle örgütlerini böyle bir demokrasi mücadelesi anlayışı içinde ele almak gerekir.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

Demokratik kitle örgütleri genel olarak demokrasi mücadelesi içinde, kitlelerin ekonomik-demokratik talepleri platformunda mücadele ederler. Bu örgütler herhangi bir sınıf tabaka ya da meslek grubunu içinde barındıran örgütlerdir. Siyasal parti değillerdir. Yani bu örgütler ne bir partidir ne de bir partinin yan kollarıdır. Bu örgütler ideolojik bakımdan heterojen yığınları çatıları altında barındırdıkları için, bunlardan bir parti görevi beklemek yanlış olur. Bu örgütlerin tam anlamıyla demokratik niteliğini, ülkenin bağımsızlığı için, anti-demokratik uygulamalar için verdiği mücadele belirler. Öte yandan bu örgütlerin demokratik nitelikte olması demek, her türlü çizginin bu örgütlerin yönetiminde söz sahibi olması demek değildir. Bu örgütlerde ayrı siyasi yoğunluğu benimseyen kişiler ve gruplar olabilir. Nasıl ki, böyle örgütlerde ilericiler, yurtseverler, sosyal demokratlar, orta unsurlar, demokratlar var diye bunların da yönetimde temsil edilmelerini savunmak, örgütün hiçbirşey olmamasını istemekse; bütün siyasi çizgilerin yönetimde temsil edilmelerini istemekte de o derece sakat bir anlayıştır. Hele siyasi yoğunlukların çok net bir şekilde ortaya çıktığı öğretmen örgütümüzde her siyasi çizgiyi yönetimde temsil etmek hem olanaksızdır, hem de yanlıştır. Olanaksızdır, çünkü, bu işi Kayseri'li pazarlığına dökmek gerekecektir. Yanlıştır, çünkü, ayrı ayrı şeyleri savunan görüşleri bir organda birleştirmek kurulu örgütü veya kurulacak örgütü daha başından çalışamaz duruma düşürmek olacaktır.

Demokratik olmak demek, ille de yönetimde herkese bir temsilcilik vermek demek değildir. Demokratiklik, azınlığın çoğunluğa uyması da demektir, çoğunluk adına hareket etmek ve demokratik usullerle karar almak demektir. Birisinin ak ötekinin kara dediği iki görüş yönetimde bulunur bulunmasına ama o yönetime de yönetim denmez. Bu işin en sağlıklı ve en tutarlı yolu, kendi ideolojik birliğine varmış kişilerin yönetiminde, fakat öteki siyasi yoğunluklara da örgütün genel çerçevesi içinde söz hakkı vererek, demokratik merkeziyetçi bir yöntemle geniş bir birlik oluşturmaktır.

Bunu genel planda incelersek şöyle deriz: Türkiye sol hareketinde birlik herkesin kabul ettiği gibi bir siyasi çizginin etrafında olacaktır. Türkiye'de kırk grup varsa kırkının da devrim yapacağını iddia etmek gülünç olur. Denirse ki, burası bir parti değildir, demokratik kitle örgütüdür. Biz de demokratik kitle örgütü kuruyoruz. Doğrudur. Kitle örgütü kuruyoruz. Başka şey değil. Türkiye'de sürekli olarak birbirine karıştırılan bazı olgular var. Bunlardan birisi parti kurmakla çadır kurmayı birbirine karıştırmaktadır, ki bugüne kadar örneğini çok gördük. Devrimciler, parti kuruyorum diye çadır kuranları ve ufacık bir tipide, boranda cadırı kapatanları çok gördü. Artık bir daha görmek istemiyorlar. Bir diğer yanlış eğilim de dernek kurmada kendini gösteriyor. Demokratik kitle örgütünde ne kadar farklı grup varsa, yönetim bu gruplar arasında, tabanlarındaki ağırlıkların temsili esas alınarak paylaştırılmasını savunmaktadır. İlk bakışta gayet kolay ve ucuz bir çözüm yolu. İki senden, beş ondan, dört benden... Etti mi on bir, bunlar biraraya gelsinler işleri yönetsinler, herşey tamamdır, görüşü yanlıştır. Burjuva ideologlarının ortaya attığı bir görüştür. Anlaşamayacakları biline biline iki adama *"Gel kardeşim, ikiniz de ayrı ayrı siyasi çizgilerin adamlarısınız, ancak, biz demokrasinin geleneklerini yerine getirmek için ikinizi de yönetime getiriyoruz, haydi yolunuz açık olsun.."* demek üstelik ilerde çatlaklıklar çıkacağını bile bile bunu söylemek doğru bir tavır olamaz. Bunu demek örgütün demokratik merkeziyetçi bir örgüt olduğunu tamamen ters anlamaktır. Örgütü burjuva hevesleri gidermek için çalışan bir örgüt havasına sokmaktır. Belki iyi niyetle ve herkesi memnun etmek için söyleniyor ama, tek başına iyi niyet de hiçbirşey ifade etmiyor günümüzde. Sorunları derinlemesine, bütün giriftliğine incelemeden işin kolayına kaçma eğilimi tam küçük burjuvaziye has bir eğilimdir. Sorunu derinliğine, bütün boyutlarıyla incelemek gerekirken bunu yapmayıp, yılgınlığa düşerek, örgütte var olan grupları yönetime getirmek, burjuva liberallerine has bir kafadır. Pazarlıkçı anlayışın eklektik ortak hiçbir ilkesi olmayan birlik anlayışının yansıması olan bu görüşün Marksist düşünceyle hiçbir ilintisi yoktur. Biz biliyoruz ki içinde yer aldığımız bir kitle örgütünde yürüttüğümüz mücadele genel siyasi mücadelemizin bir parçasıdır. Ve bu kesimdeki mücadelemiz genel mücadelemizin ivmesini ileri doğru götürdüğü ölçüde anlamlıdır. Bu ise bu kitle örgütlerinin mücadelesinin programını tesbit etmek ve bu çerçevede bir olunacak unsurla bir olarak mümkündür. Yani o kesimdeki mücadeleyi (bizim açımızdan) ileri götürecek unsurlarla belirli ittifaklar çerçevesi içinde (o kitle örgütünün programının hedefleri hakkında ortak düşünüldüğü için) yönetim paylaşılır ve mücadele sürdürülür. Aksi halde diğer grupların memnun olmaları için bir birlik kuruluyorsa bu çok sakıncalıdır ve işi siyasal birlikten sandalye pazarlığına düşürür. Bu ise devrimcilerin pek çok sakınması gereken bir durumdur. *"Nasıl olursa olsun iktidar için birlik"* olmamalıdır. Gerekirse doğru devrimci siyaset muhalefette kalınarak da savunulabilir.

Biz siyasi bir içeriği ve anlamı olan bir birlikten yanayız. Bunun dışındaki birlik anlayışlarının marksizmle hiçbir ilişkisi olamaz. Soruna ortak bakmayan iki ayrı grubun yönetimde bulunmasının marksizmle alakası yoktur. Biz ilkeli birliklerden yanayız. İlkesiz, kendi hizipçi anlayışlarını lanse etmeye çalışan, temelsiz birlikler o örgütün sıhhatli çalışmasına engel olur.

Gelişmekte olan diğer bir yanlış eğilim de bu örgütlerdeki ideolojik mücadelenin dolaylı veya dolaysız olarak karşısına çıkmaktır. Bu yanlış eğilim kitle örgütlerinde yönetimde olanlar kendi görüşlerini bu örgüt adına çıklayamazlar, biçiminde kendini gösteriyor. Yani bu örgütlerle yakın ilişkisi olmayan kendi görüşlerini örgütü kullanarak kitleye veremezler. Pek tabiidir ki bu örgütlerin tesbit edilen ortak ilkeler doğrultusunda mücadele etmesi en temel ve doğru ilkedir. Fakat ilkeler sorunu kitle örgütlerinde işleyişi ve mücadeleyi açıklamada yetersizdir. Çünkü bu ilkeler çok rahatlıkla farklı yorumlanabilmektedir. Örneğin, antı-faşizm ilkesi, bir görüşe göre veya SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM (gizli faşizm) olgusuna karşı olmak, kimilerine göre de burjuva demokrasisinden faşizme doğru ilerlemekte olan tırmanan faşizm olgusuna karşı olmak anlamına gelmektedir. Örgütün yönetimini elinde bulunduran grup sömürge tipi faşizm olgusunu savunuyorsa bunu savunamayacaktır. Çünkü muhalefet grupları faşizme bu açıdan bakmamaktadırlar. Bu demektir ki kitle örgütlerinde yönetimi elinde bulunduran grup kendi bağımsız siyasi görüşünü açıklayamayacak, ancak muhalefet gruplarının görüşlerini de katarak ipe sapa gelmez yeni bir faşizm teorisini çalışma konusu edecektir. Çünkü muhalefet bu konuda onunla aynı düşünmemektedir. O halde ortak bir çalışma programı (!) çıkarılmalıdır.

Bu korkunç bir sağ anlayıştır. Bu, ideolojik mücadeleyi boğan, gruplararası pazarlık anlayışını geliştiren, örgüt içinde yönetim ve muhalefet, çoğunluk ve azınlık yoktur diyen, küçük-burjuva darkafalılığıdır.

Kitle örgütlerini yönetici grupların, kendi genel siyasi programlarını yürüten örgütler olarak görmesi ve bu amaçla hareket etmesi başkadır. Bu, kitle örgütlerini parti olarak görme hastalığıdır ki biz buna şiddetle karşıyız. Marksist-Lenist mücadele anlayışına göre demokratik kitle örgütü ve parti tahlilini dergimizin (Devrimci Öğretmen'in) bir önceki sayısında verdik.

Genel anlamda Demokratik kitle (yığın) örgütlerinin ilkeleri şunlar olmalıdır:

En başta örgütlediği sınıf tabaka ve zümrenin ekonomik, demokratik ve akademik haklarını almak için mücadele etmeli, fakat bu mücadeleyi işçi sınıfının mücadelesiyle bütünleştirmelidir. Diğer demokratik kuruluşların eylemlerini fiilen desteklemelidir. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde halkımızın yanında yer almalıdır. Demokratik merkeziyetçi olmalıdır.

Buraya kadar anlattıklarımızın ışığında demokratik bir kitle örgütü için şu somut ilkeleri sıralayabiliriz:

- Anti-Emperyalist, Anti-Faşist olmak,
- Yönetimde demokratik merkeziyetçilik ilkelerini benimsemek (eleştiri-özeleştiri yönetimini uygulamak)
- Hitap ettiği kitlenin acil isteklerini uğruna mücadele etmek,
- Halklar üzerine yapılan baskıya karşı çıkmak (anti-sövenist, anti-militarist olmak)
- Geçmişe sahip çıkmak, geçmişin doğru ve yanlışlarından gerekli dersi çıkarmak,
- Halkın mücadelesinden soyutlanmamak (gerçek kurtuluşumuzun ancak halkımızın kurtuluşu ile mümkün olacağını bilmek)
- Örgütsel bağımsızlığı belirlemek ve fakat tavırda işçi sınıfının devrimci mücadelesinin yol göstericiliğini kavramak,
- Devrimci görüşün hitab edilen kitle arasında yaygınlaşması için çalışmak.

Bütün bunların gerçekleştirilmesi için aşağıdaki noktalara dikkat edilmelidir:

1. "*Biz yeter derecede güçlüyüz, yeteri kadar biliyoruz, herşeyi yapabiliriz*" gibi sekreterliğe varan düşüncelerden arınılmalıdır,

2, Her türlü emir verme alışkanlığından vazgeçilmelidir, sorunlar ikna yoluyla çözülmelidir,

3, İlişkiler karşılıklı saygı ve eşitlik üzerine kurulmalıdır,

4, İdeolojik olarak militanlar ve kadrolar işçi sınıfı ideolojisiyle donatılmalıdır. Kafalar herşeyle dolu, evrensel mağazalar olmamalı, devrimci dünya görüşünün savunucusu olmalı, bunun için eğitim, seminer v.b. çalışmalar yapılmalıdır,

5, Eleştiri-özeleştiri tam anlamıyla uygulanmalı, yeni kadroların yetişmesi sağlanmalıdır. Tembellik olmamalı, büyük küçük her meseleyle ilgilenilmelidir,

6. Her türlü kendini beğenmişlikten, ahkâm kesmekten sakınılmalıdır. Kitaptan ve hayattan çok şey öğrenilmeli, kendi kendini sürekli eleştirmeli, karakterini ve iradenisini geliştirmelidir. (Dimitrof, Gençlik için Notlar)

Demokratik kitle (yığın) Örgütlerinin Görevleri Nelerdir ve Bu Örgütlere Kimler Öncülük Eder?

Genel olarak demokrasi mücadelesi içinde, kitlelerin ekonomik-demokratik talepleri doğrultusunda mücadeleden demokratik kitle örgütlerinin iki görevi vardır. Bu iki görev bu örgütlerin yapılarıyla sıkı sıkıya ilişkilidir.

1. Bu örgütlerin ilk görevi (örgütlere öncülük eden sosyalistlerin) temsil ettiği kitleyi (sendika ise işçiyi, öğretmen örgütü ise öğretmeni, öğrenci-gençlik-örgütü ise gençliği) halkın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin saflarına çekmek, en aktif biçimdi bu kesimi mücadeleye sokmak yani o kitleye gerçek kurtuluşunun nerede olduğunu gösterebilmek,

2, İkinci görev de sosyalist harekete kalıcı elemanlar sağlamaktır. Bu örgütler içerisinden ileri unsurların daha üst düzeyde görevlere geçebilmelerine, yani sosyalist harekete yeni militan unsarların katılmasına çalışmak ve buna olanak sağlamak... Bu ikinci görev özellikle işçi örgütlerinde ve gençlik örgütlerinde çok daha fazla önem kazanmaktadır.

Bütün bunların değerlendirilmesinden çıkan sonuç demokratik kitle örgütlerinin görevlerini yerine getirebilmeleri için sosyalistlerin yönetiminde olması gerekir. Yani bu iki görevin doğru öncülüğüne bağlıdır.

Doğru öncülüğün koşulları:

Öncü ile yığın arasındaki ilişkiler

1. Önderliğin birinci koşulu doğru siyasi görüşleri ortaya koymak ve sorunlara doğru bir çözüm bulmaktır.

2. Doğru bir çizgi ortaya konduktan ve doğru bir çözüm bulunduktan sonra bu doğru çizginin uygulanması için mücadelenin örgütlenmesi gelir ki bu da yığınların doğrudan yardımına bağlıdır.

3. Mücadelenin örgütlenmesi üzerinde sıkı bir denetimi örgütlemek, "Doğru siyasi çizgi ortaya konduktan sonra *örgütsel çalışma* bizzat siyasal çizginin kaderi, başarısı ya da başarısızlığı dahil *herşeye belirler*... Kararları almak yetmez, bunları yerine getirmek için aygıtların çalışmaya sevkedilmesi gerekir. Çalışmayı başlatmak da yetmez, kararların uygulanmasındaki denetleme ve çalışmanın doğru dürüst örgütlenmesinin yapılması gerekir." (Stalin Orgüt Üzerine s. 9-17)

Doğru bir önderliğin yerine getirilmesi ise yığınlara öğretme ve yığınlardan öğrenme ilkesinin tam olarak uygulanmasından geçer. Önderlerin deneyleri yığınların deneyleriyle tamamlanmalıdır. Marksist bilgi teorisinin temeli budur.

"Kitlelerin düşüncelerini al, bunları özümle, sonra kitlelere git, ısrarla düşüncelerini yay ve bunları uygula ki önderlik konusunda doğru kavramlar edinebilesin. Önderliğin temel yöntemi budur." (Mao Tse Tung, İleri, Ocak 1971, s.6)

O halde demokratik kitle örgütlerinde öncü rolü oynayan sosyalistler, tabanlarının seslerine kulak vermeli, onların mücadele pratiğini incelemeli ve böylece politikasının doğru olup olmadığını araştırmalıdır, yani kitlelere öğretmek yetmez ondan öğrenmek de gerekir. "*Yığınlarla bağlantı, bu yığınları kuvetlendirme, yığınların sesini dinlemeye hazır olma, Bolşevik öncülüğün gücü ve yenilmezliği burada yatar.*" (Stalin, a.g.e.s.39) öncülerle yığın arasında bu söylenenlerin olmasının tek koşulu karşılıklı güvendir. Bu karşılıklı güven ilişkisi içinde yığınların desteğini sağlamak ve bunun için de *savunulan politikanın doğruluğunu kitlelerin bizzat kendi deneyleriyle anlamalarına yardım etmek gerekir.* Bunun yolu ise iknadan geçer. Bir politikanın doğruluğuna kitleler ancak kendi öz tecrübeleriyle inanırlar. Bizim görevimiz bunun için kitlelere yardımcı olmaktır. İkna usulü yönetimde başlıca usul olmalıdır. Ancak bu uygulandıktan sonra doğru bir öncülük söz konusu olabilir.

İşçi sınıfının siyasi iktidara yönelik mücadelesinde bu örgütlerin kendine düşeni yapabilmeleri ancak bu örgütlerdeki sosyalistlerin doğru öncülük etmesiyle yani doğru bir siyaseti savunması ve işçi sınıfı ideolojisinin bu örgütlerin mücadele programına hakim olmasını sağlaması gerekmektedir. İşçi sınıfının siyasi iktidara yönelik programı oldukça geniş kapsamlıdır. Ve halk yığınlarının bütün alanlarını kapsar, Siyasi iktidarı amaçlar. Kitle örgütlerinde ise mücadele alanı olarak partiden bağımsız (politikanın bağımsızlığı anlamında değil) bir alan, ona göre daha dar bir mücadele alanı vardır. (kitle örgütlerinin mücadele alanı-alan olarak- sadece kendi tabanını kapsar, parti ise tüm halk yığınlarının bütün kesimlerinin mücadelesini sürdürür.)

Ve bu anlamda sürdürülen mücadele siyasi iktidar mücadelesinde yan, tali bir güçtür. Bu nedenle örgütlerde sosyalistler arası daha geniş bir ittifak sözkonusudur. Politik mücadele arenasında ittifak yapamayacak olan gruplar bu mücadele platformunda ittifak yapabilirler.

"*Ortak çalışmamız için birleşmesi mümkün olan herkesi birleştirmek gerekir.*" (Mao Tse Tung Sağ ve Sol sapma s.8) hareket noktamız bu olmalı. Birlik mutlaka hareketin pratik hedefleri yararına olmalıdır. Aramızdaki ayrılık noktalarını, birleştireceğimiz yere kadar ki birliğimiz engel teşkil ettirmemeliyiz. Birlikten önce ortak hareketin ne olduğunu tespit etmek zorunludur. Lenin'in deyişiyle, "güvenilmez kimselerle bile olsa geçici ittifaklara girmekten korkanlar, ancak kendisine güvenmeyenlerdir." (Ne Yapmalı? s. 23)

Yapılması gereken içinde mücadele ettiğimiz alanın, Öğretmen kitlesi ise öğretmenin, gençlik kitlesiyle gençliğin, işçi sınıfı ise işçinin mücadelesinin programını tespit etmek ve bu program çerçevesinde ittifakları savunmaktadır.

En genel hatlarıyla bugün demokratik kitle (yığın) örgütlerinde şu anlayışın yerleşmesi sağlanmalıdır, belirli ilkeler ışığında kitle örgütlerinde birliği sağlamak ve o kitle örgütünün programı üzerinde direkt hiçbir etkisi olmayan çeşitli konuları, bu örgütlerde ayrılık için bir temel yapmamak

ve ayrılıkları bu temelden kaynaklandırmamak gerekir. Ayrılık eğer o kitle örgütünün mücadelesinin porgramında farklı önermeler getiriyorsa anlamlıdır. Mücadele programını günün koşullarına ve koşulların çok iyi değerlendirilmesine göre uyarlayarak hazırlanmış bir farklı *önerme* doğal olarak yeni ve farklı eylem biçimleri gösterecektir. Ve demokratik kitle örgütünden beklenilen çalışmaları yeni boyutlara ulaştıracaktır. İşte bu noktada sözkonusu olan bir ayrılıktan söz etmek olasıdır. Yoksa sudan bahanelerle, kişisel kırgınlıklarla v.b. leriyle doğan ayrılıklar daha doğduğu anda mahkum edilmeli ve kitle örgütünün birliği, özellikle eylem birliği sağlanmalıdır. Ancak böyle bir tavır sosyalist bir tavırdır. Böyle bir anlayış içerisinde birlik savunulmalıdır ve mücadelede ittifak sağlanmalıdır. Sandalye pazarlığına dayalı bir birlik kurulması gereken yerde sandalye hesabı yapmıyor, gerçek birliklerden söz ediyoruz.

Konuyu noktalarken şu sözlerimizin yinelenmesinde yarar görüyoruz:

Bu örgütler mümkün olduğu kadar geniş olması gereken, en genel olarak tüm anti-faşist, anti-emperyalist unsurları kapsaması gereken örgütlerdir. Çalışmaları mümkün olduğu kadar açık olmalıdır. Çalışmalarda en geniş şekilde üyelerin faal olarak rol almaları sağlanmalıdır. Çalışmalarla kitlelerden kopuk, sekter yöntemlere baş vurulmamalı, bir sosyalist partinin çalışma şekilleri ve yöntemleri kopya edilmemelidir. Bu örgütlerin çalışma, eğitim ve mücadele yöntemleri kendilerinin günlük somut çizgisine ve gereksinmesine yanıt verebilmelidir. Tüm üyelerini en geniş şekilde çalışmalara seferber edemeyen bir örgüt görevlerini tam olarak yerine getiremez. Örgütün görevi bütün güçleri görevlendirmeyi onları uygun çalışmalara yöneltmeyi bilmektir.

Bir demokratik kitle örgütü olan öğretmen örgütümüz TÖB-DER'de bu anlayış doğrultusunda mücadelemizi vereceğiz ve Devrimci Öğretmenler olarak, öğretmen mücadelesinde, tüm oportünist ve revizyonist gruplara karşı tavrımızı bu anlayış çerçevesinde belirleyeceğiz.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK.

Bütün ilerici örgütlerin yapısı demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre kurulur. Örgüt içindeki ayrı ayrı siyasi yoğunlukların ve bireylerin görüşlerine duyulan saygı ve özellikle azınlığın çoğunluğa uyması şeklinde belirlenen demokratikliği, merkeziyetçilik, yani örgüt yöneticiminin örgütün bütününe hakim olması ilkesi, tamamlar. Aksi halde örgütün çalışması güçleşir.

Demokratik merkeziyetçilik ya de sadece demokratiklik ya da sadece merkeziyetçilik olarak ele almamak gerekir. Her ikisi de diyalektik bir bütünlük içerisinde değerlendirilmelidir.

Dünya devrimci pratiğine baktığımızda işçi sınıfı partilerinin özelliklerinden birisinin *yönetimde merkeziyetçi yanın ağır basması* olduğunu şüphe götürmez şekilde farkederiz. Oysa demokratik kitle örgütlerinde demokratik yanın ağırlıkta olmasıyla birlikte merkeziyetçilik ilkesinin de korunması dikkati çekmektedir. (Emperyalizm ideologları devrimcilerin ortaya koyacakları eylemleri sabote etmek için özel bir çaba gösterirler. Bu çaba, demokratik merkeziyetçiliğin *"Subjektif, birkaç liderin uydurması"* iddialarında odaklaşır. Demokratik merkeziyetçiliğin hareket içinde *"Sun'i olarak sokulduğunu"* ileri sürerler. Ve hatta demokratik merkeziyetçiliği *"oligarşinin demir yasası"* deyimiyle özleştirmeye çalışırlar. Bu yüzden demokratik merkeziyetçilik ilkesini devrimci bir uyanıklıkla benimsemek ve ona sımsıkı sarılmak zorunludur.)

Bir örgüt genel anlamıyla, çoğunluğun görüşlerine uygun bir işleyişe sahip olması ile, öte yandan azınlıktakilerin görüşlerinin de savunulabilmesine olanak tanıması ile yönetsel açıdan *"Demokratik"* bir içerik taşır. Örgütün yönetiminde demokrasinin gerçekleşmesinin boyutları; örgütün yapısal biçimi (örgütün büyük ya da küçük olması gibi) ile de belirlenir.

Sözgelimi yöneticiler ve üyelerle ilişkilerin yüzyüze olabildiği birim örgütlerinde *"Demokratik mekânizma"* kolaylıkla işleyebilir. Bu, birimlerde uygulanan özgül-örgütsel politikaların çoğunluğun görüşleri ile daha bir uyumlu olacağı demektir. Ancak, bu ilkel demokrasi ortamının çoğunluğu, bir baskı grubu olarak, hareketin bütününe ters kararların alınmasına da neden olabilirler. Demek ki, böyle anlarda *"Denetim"* olgusunun iyi değerlendirilmesi gerekir. Demokratik işleyişin özü, bir bakıma denetimi kullanmada yatmaktadır çünkü. Parçanın bütüne tabi olduğu gerçeği, bize somut durumlarda demokratik yanın mı; yoksa merkeziyetçi yanın mı, çok daha fazla önem kazanmasını göstermelidir. (Açıktır ki, burada parça kişilerdir, ya da birimlerdir, bütün ise örgütün ya da hareketin kendisidir.)

Bir örgütte yürürlükte olan karşılıklı denetim nicelik olarak sabittir şöyle ki: Yöneticilerin fazla denetlediği yerde (merkeziyetçiliğe önem verildiğinde) üyelerin denetimi azdır, demokratik yön tam işlemez. Bunun tam tersi de doğrudur. Öte yandan, örgüt içi denetimin toplam miktarında değişmeler de mümkündür. Bu, yüksek veya alçak düzeyde denetim gerektiren somut durumların varlığı ile belirlenir. Kısacası, tutarlı bir örgütsel tavrın yaratılmasında, somutun çözümlenmesi yöntemi ile tutarlı bir örgütsel tavrın yaratılmasında, somutun çözümlenmesi yöntemi ile kullanılan karşılıklı denetim en hassas ölçütlerden birisidir.

Demokratik kitle örgütlerinde merkeziyetçi yanın daha bir önem kazanması, dışsal baskıların açıkca ortaya çıktığı durumlarda kendini gösterir. Doğaldır ki, mücadelenin çok yoğun olduğu dönemlerde *"demokratik mekanizma"*'yı işletmek pratik için de güçtür . Eleştiri yöntemi, örgüt göreceli olarak normal işleyişine kavuştuğunda hemen yeniden gündeme sokulmalıdır.

Öte yandan, "en demokratik" örgütlerde bile örgütsel işleyişe etkinlik kazandırmak amacıyla, merkeziyetçi yana gereken önem verilmelidir. Ve bunun gerçekleştirilmesi yolunda gereken tedbirler alınmalıdır. Örgüt içinde (ya da örgütler arasında) kademelenme bu açıdan gereklidir. Çünkü rasyonalize denetim yapıları kaçınılmaz olarak bir hiyerarşi veya denetleme zinciri biçimini alan yapılardır. Bu, demokratik merkeziyetçilik diyalektik bütünü devrimci bir anlayışla kullanabilme yoludur. (eğer bu olgu sağlanmazsa, merkeziyetçi anlayış bürokratik bir örgütsel biçime bürünür. Diğer yanda ise buna tepki olarak taban, *"Demokratik işleyiş"* uğruna merkeziyetçi yönetimi yadsımaya yönelir. Artık söz konusu olan demokratik merkeziyetçiliğin diyalektik bütünselliği değil, aşırı denetim ve bireysel tavır alma sürtüşmesidir.)

Buraya kadar anlattıklarımızın ışığında, demokratik kitle örgütleri için denetim ölçütünü kullanarak çeşitli modeller ortaya koyabiliriz. Kademelenmenin alt kısmında bulunanların denetim gücünün çok az olduğu *"Tek elden yönetim modeli (otokratik model)"* bunlardan birisidir. Böyle bir model üzerindeki aşırı merkeziyetçilik, demokratik kitle örgütlerinin işleyişini kemikleştirir. Üyelerinin örgütten uzaklaşmasına yol açar. Veya, örgüt üyelerinin örgütten ayrılmaya niyetleri yoksa, bu sefer aşırı denetime tepki olarak her kafadan bir ses çıkmaya başlar, bireysel tavırlar yaygınlık kazanır. Böylece, hiç kimsenin elinde fazla denetimin olmadığı *"liberal"* veya *"Anarşik"* örgüt modelleri ortaya çıkar. Bu tür örgütlere *"başsız"* örgütler de diyebiliriz. Öte yandan, örgütün yönetiminde, yani örgütsel politikanın saptanmasından etkin olmak isteyen unsurlar direnirlerse, bu kez de başsız örgütlerin yerini *"çok başlı (poliarkik)"* örgütler alır. Denetim, kim kime diş geçirirse onun tarafından gerçekleştirilir. Görülüyor ki, sıraladığımız bütün bu modeller, demokratik merkeziyetçilik ilkesinin çeşitli biçimlerde deformasyona uğramış görünümleridir.

Öyle ise demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre yönlendirilen tutarlı bir örgüt modeli nasıl sağlanacaktır? Bunun en kestirme yanıtı, belli ki, yukarıda anlattığımız yanılgılara düşülmemesidir. Aşağıdan yukarı demokratik işleyiş ve yukardan aşağı merkeziyetçi yönetim kullanılmasıdır. Demokratik kitle örgütlerinde genel olarak demokratik yanın ağır basmasıyla birlikte, merkeziyetçi yöne de gereken önemi vererek ve daha çok somut koşulların çözümlenmesinin ışığında, hangi yönün öne çıkacağının tutarlı olarak belirlenmesidir....

NAZIM HİKMET'İN
ANISINA
SAYGI İLE
SEÇUK
26 OCAK 1977

"UFAK İŞ BİZİMKİSİ
ASIL EN KÖTÜSÜ
BİLEREK BİLMİYEREK
HAPİSHANEYİ
İNSANIN
KENDİ İÇİNDE
TAŞIMASI,,

BİZ TOPRAKTAN, ATEŞTEN, SUDAN DEMİRDEN
DOĞDUK
GÜNEŞİ EMZİRİYOR ÇOCUKLARIMIZA KARIMIZ
TOPRAK KOKUYOR BAKIR SAKALLARIMIZ
NEŞ'EMİZ SICAK!
KAN KADAR SICAK...

